

25/2/2019

-1-

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(10)

ΠΡΑΚΤΙΚΗ Α κινείται στο σπίτι και βλέπει το σύζυγό της Β να έχει κρησφάγεα και ενώ δεν έχει ακόμα αποβιώσει η Α βγαίνει από το σπίτι. Ο Β πεθαίνει Αξιοπαινο της Α;

πράξη: Μορφή ευρησκαρίας της (Α).

(Β) αυτόχειρας!

Η ένν. τάξη από α. δι. η απόρ. κάποιου να δώσει τέλος στη ζωή του άνω αρχικώς και τη δέχεται αλλά δίνει στους άλλους να μην εμπλακούν σε αυτό.

→ απαντάται στο εφ. αμετάκλητο έγκλημα

→ Προϋποδ. παράταξης ως μορφή ευρησκαρίας

→ γνωρίζω ότι πρέπει να κάνω κάτι

→ μπορώ να το κάνω (αυτοκ. δυνατότ. ενέργειας)

αλλά → επιλέγω να μη το κάνω.

από άρρ. Εφαρμοζόμεν η δ. δ. δ. ενέργεια.

(15)

→ Για να πληροί τους όρους του (30) ΠΚ ΔΙ

→ (15) → ιδιαιτέρη νομ. υποχρ. αποτροπής του αποτελέσματος.

→ όρος να είναι έγκλημα αποτέλεσμα

→ ευρησκαρία που να επιφέρει
→ αποτέλεσμα χωρίς (διακοπή)
απ' αυτήν (α. ο δ. δύνατος).

(30)

Γρότος τέλεξης

→ όμοιος όρος αξιοπαινο η ανδρικοκτονία (η) ανδρική της

Εξωτερ. Όροι Αξιοποίησης → δεν είναι στοιχεία της
αυτοκρ. υπόστασης, δεν απαιτούν υπαιτιότητα.

π.χ. όταν έχω τον πείρα να το κάνω δε θα
ερωτευτώ η υπαιτιότητα.

Το αποτέλεσμα είναι ο θάνατος (ή) η απόπειρα.

→ (Αν) η ανθρωποκτ. είναι το αποτέλ. πρέπει να
εμφαν η ιδιαίτερη νομ. υποχρ. του ΙΣ για
αντιστροφή της επένδυσής του.

Αδελφ.
άποψη

Για τη σύμφωνη εδράζεται στις διατάξεις
για προστασία του ενδ. αν τον άλλο
κατά το δικό δικαιο.
Ουδείς τρόπος έχει ιδιαίτ. νομική
υποχρ. να αντρεφεί την αυτοκτονία,
μόνο υποχρ. να μην εμπόσει (ή) να
πείσει τον άλλο.

μπορεί να είναι
μόνο ηθική και
όχι νομική.

πίσω αν αυτό
κρύβεται μια θεωρία
για τα όρια στην
πατερναλιστική ευθύνη
του κράτους ώστε να
προστατεύει τον πολίτη
από τον εαυτό του.

(Αν) δεν ανήκει ον. προϊόν του ΙΣ, δεν
μπορεί η παράθεσή του να εφοικιστεί
σε επένδυση ή επένδυση.

(Αν) η Α δεν έχει ιδιαίτ. νομ.
υποχρ. → τότε προβαίνει
σε παράθεσή του κατά 304
να τον αντρεφεί από επένδ.
ζωής → εδώ η αυτοκτονία.

Άλλη θεωρία: λέει ότι ο κινδ. ζωής πρέπει να
προέρχεται αν' το εξωτερ. περιβάλλον όρα
δεν εμπνέει εδώ η ανθρωποκτ. που προέρχ.
μόνο απ' τη βούληση του ατόμου.

25/2/2019

301 και ~~εφόσον~~ η αυτοκτονία είναι επιτακτική πράξη του αιτούντα και όχι: ~~απλά~~ λόγω διατάραξης συνείδ. (ή παύση κατοχής είνδους άλλος τον έπαισε να αυτοκτονήσει → οπότε θα πήρε στο 299 υπό προϋποθέσεις).

(Α) δεν πληρούται ο "κίνδυνος ζωής", τότε δε μπορεί να τόκω εξαφάνιστο 307ΤΚ.

Στα μνήδια παράδειγμ → η ευρύτερ. προβλεπ. ρητά στο νόμο (στοιχείο αυτικής ευρύτερ.

Στα μη μνήδια → η νορμ. που περιφρ. στο νόμο είναι θετική πράξη. Για να εξελεσθώ με παράδειγμα έσχυρε εξαφάνισή του ΙΣ.

Προϋποθέσει →

(Ε) ιδιαιτ. νορ. υποχρ. αποτροπ του.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ (Α) που δε ξέρω κορόμπι βλάνη το (Β) να πνι-
στεί στην πλίνθα. και ενώ ο (Γ) που μωρι-
ζε κορόμπι σπρώδε προς βοήθεια, ο Α τον
προνοκοπέει και τον εμποδίζει. Ο Α δεν έχει
~~είδη~~ δατο θανάτωσης του Β. Αξιοποιώ Α;

(ου 288 γτ μιλιά για "κοινό κίνδυνο").

Η ενέργεια του Α προς το Γ → πληροίται στοιχεία
της μνήδιας παράδειγμ

→ το αντίστροφο του ΙΣ αφού προε. για θετική
ενέργεια

Το πρόβλημα εστιάζει στο ότι δεν υπάρχει ειδική απρ.

του Γ
Η ~~πρώτη~~ δουλειά να δώσω ο Γ που εξουσιοδοτεί να
παράδειγμα ως αρρώστο του Α, και άρα ο
Α δώσω. ~~Επρόκειτο~~ ~~αυτοπύξ~~ σε παράδειγμα
δωρίσκει από κίνδυνο ζωής (και όχι ηθικός)

→ (Εφόσον ο Γ δεν πράττει άδικα δεν υπάρχει
συμφωνία του Α).

Δεν έχω πρόθεση για την παράδειγμα αλλά
έχω για τον ~~πρόδο~~ θάνατο.

(Γην ενδρ. χορήγ. εξέδω και συμπετοχή).

Εγκρίματα κατά

- 1) Ζωής
- 2) Ηθικογραφία
- 3) Κήλη
- 4) Υπερβαίνει
- 5) Αηδία.

4/3/2019

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

-5-

ΓΡΑΚΙ 10 Α αναρριγύεται στη σαρπηδοκή των Β, Γ, και Δ αφού έχει προκληθεί βαριά γωρ. βλάβη του περιστικού Ε. Αξιόποινο του (Α).

ΓΡΑΚΙ 20 Α αναρριγύεται στη σαρπηδοκή των Β, Γ και Δ αλλά αποχωρά πριν την επέμβαση βαριάς γωρ. βλάβης στον περιστικό Ε. Αξιόποινο (Α).

Άρθρο 313 → θεωρ. γενικά εξωτερ. όρος του αξιόποινου → (δω) είναι αποτέλεσμα άρα (δε) συνδέεται αιτιωδώς με τη σαρπηρ. του δράστη.

Όμως συνδέεται με την (ίδια) τη σαρπηδοκή, → η βαριά γωρ. βλάβη / θάνατος πικνύεται ως χωρίς να έχει προκληθεί απ' το δράστη με μόνη τη σαρπηδοκή ως αποτέλεσμα της.

+ ΕΚΚΛΗΝΑΤΑ ΔΙΑΚΙΝΗΤΕΥΣΗΣ

- 1) Αληρηρένως → (δε) χρειάζεται να αποδείξεις συνδρομή κινδ. → και μόνο το γεγονός παράγει κίνδυνο (π.χ. δαρ. ^{ενοχ. με σαρπηρ.})
- 2) Συμπεριμένως → 0 κίνδυνος θα έχει επέλθει ως αποτέλεσμα σαρπηρ. του δράστη (π.χ. έκδ. εν ^{ενοχ. με σαρπηρ.} ^{επεία εννοία})
- 3) Αληρηρ-Συμπεριρ. → Δυννηκίς → υπάρχει η δυνατότ. επέμβασης του κινδύνου.
π.χ. 264 Εμπρησμός → αρκεί ότι «μπορεί να προκύψει κοινός κίνδυνος».

→ Κίνδυνος δε σημαίνει βλάβη αλλά το ότι είναι προαίτιο με βλάβης (η οποία μπορεί να μην επέλθει ποτέ).

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ①

Εδώ στη Συμπλοκή → Έχουν υποστηρίξει και οι 3 άνδρες.

① Αληθινή διακινδ. → Θα ήθελε να τιμωρ. και μόνο η συμπλοκή χωρίς να ενοχλείται η επέλευση θανάτου/σωθ. βλάβης.

Δεν είναι ούτε συμπλοκή επικίνδυνη.

② Συμφερική διακινδ. → Ο θάνατος (κ) η σωθ. βλάβη δεν είναι αποτέλ. της συμπερ. του δράστη, αλλά έχει επέλθει μια βλάβη ο θάνατος/σωθ. βλάβη

→ από τη μία εξωτερ. προς αχρησ.
(η) → αποδεικνύει αυτό ότι η ίδια η συμπλοκή στη συμπλοκή ήταν επικίνδυνη.

③ Αληθινή διακινδ. → Θέλω να η συμπερ. του δράστη να παράγει να προκαλέσει τον κίνδυνο ο θάνατ. / σωθ. βλάβη δα του/ζεί ως στοιχείο της αντικειμ. υποστάσεως. Η συμπλοκή να έχει και μόνο τη δυνατότ. να τον παράγει.

ώστε να διαχωρίσει/διακρίνει των κατασκευών της δυνάμ. διακινδ.

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ②

① Αληθινή διακινδ. → υπάρχει πάντα

② Συμφερική διακινδ. → συμπλοκή σε συμπλοκή εμφανίζει ότι παράγει κίνδυνο. Το τεκμήριο είναι πασιμ. → να αποδ. ότι η βαριά σωθ. βλάβη παράγει κίνδυνο (κ) μόνο επιδείξι (αυτή). χρειάζ αν στην πορεία ακολουθούσε μια επέλευση απρόβλεπτη εξέλιξη/διαφορά.

4/3/2019

-7-

- ③ Δυστηκία → νόμος αν ο Α συμπράττει σε συμμορία που για το διάστημα που έγινε (η συμμορία) είναι προεφορη για τη δηρ. κινδύνου θανάτου / σαρ. βλάβης. ^{χρονικό} Γαρότοι κι αν μετά το συμμο αυτό έχω έμμεση.
- ④ έχω δηριουργήσει τη δυνατότητα κινδύνου.

⑤ αν δεν είχα παρόλα τη δυνατότ. αυτή μέχρι το συμμο που έμμεση → δε τιμωρίζεται

ΠΡΑΚΤΙΚΟ ①

→ εμμεση κατάσταση σε δηρ. / σαρ. βλάβη

① Αυτορημένο διακινδ. → κάθε συμμορία τιμωρ.

② Συμμετρικό διακινδ. → δεν έχω επείδωσα ο κινδύνος αμαρ δεν ~~ήταν~~ ήταν επικίνδυνος η συμμορία του (→ δεν επείδωσα θάνατο (ή) βαριά σαρ. βλάβη).

③ Δυστηκία διακινδ. → η συμμορία στο διάστημα που έγινε δεν ήταν προεφορη για τη δηρ. κινδύνου θανάτου / σαρ. βλάβης (δεν υπάρχει απειλή εμμεση γαρότοι).

→ Κρατάω → η άποψη της συμμορ. διακινδ. (και σε Ανδρομάνη).

ΠΡΟΒΛΕΨΗ 30 Α θανατώνει το Β με θανατηφόρο ένεση από οίκο εκλαμβάνοντας τις κραυγές του Β ως επίμονες παρακλήσεις και νομίζοντας ότι ο Β πτόχε από ανίατη νόσηση καρδιάς. Αξιόποινο του Α;

Ο Α έχει υποπέσει σε μιας πορείας πλάστη.
300 ΠΚ → Πραγματική πλάστη (ω προς τα
πραγματικά περιστατικά).
→ αποκλείει το δόλο.

300 ΠΚ → ειδικότ. διάταξη του 299
→ προνομιούχο αδικημα

Πθανάται και ως προς τα πραγμ. περιστατ.
που πληρούν το 299.

→ αποκλείει το δόλο για
το 299.

→ θα πτωρηθεί απλ για το
300 ΠΚ.

→ Πθανάται δηλ. για τα πραγμ. περιστατ. που
επιωφάνουν το αξιόποινο συζητώντας το
299. Θα αποκλειστεί ο δόλος του ~~299~~ για
το 299 αλλά θα πτωρηθεί για το 300.
(προνομιούχο)

Πρακτ. 4 Ο Α σκοτώνει το Β από οίκτο μετά από
επίρραξη παρακλήσεις του αιγυώντα δη
ο Β πάσχει από ανίατη ποινή καρκίνου.
Αξιόποινο του Α.

Ανάστροση πραγμ. αδικιών

→ ① Μοιωνία. → θα πτωρ. για απρόσμενη ανόρα
του 299. → δομική απαξία της συγερ.
και όχι του αποτελέσματος.

→ ② Τα περιστατ. για τα οποία πθανάται →
κατ' ιδέαν συγερή αποπαιρ 299 (4) 300.

πτωρ. αδικ
και όχι πτωρ.
ενοχλ.

→ αντιρρ. → όχι σε διπλή αναφορ. αδικού.
→ ③ Μερονωρ. → ότι θα πτωρηθεί με το
300 → για το στοιχ. του αδικού

• Εμφάνιση της Ενδεσής (306 ΠΚ)

Πραγματοποίηση: Ο Α μεταφέρεται σε κρίσιμη κατάσταση στο πεντρο υγείας της περιοχής του. Την ώρα που εισέρχεται στο κτήριο, ο Β, μοναδικός ιατρός βλέπει τον Α βγάζει την ιατρική ρόμπα και αποχωρεί από το πεντρο υγείας. Παράδωκεται στο θάνατο του, σε απόσταση 5 χιλιομέτρων. Αξιοποιούν τον Β για ενδεση.

Απαιτήσεις

- ιδιότητα του Β ως ματρός
- ενδεση - αφήνει αβοήθητο ενώ είχε υποχρέωση
- από σβαρή δεση σε αμαρτωλή... (;) όχι
- ενδεση ευ στενή έννοια → φοβόταν το εδά παρέδωκε να το βοηθήσει ⇒ γνήσιο έγκλημα παράλειψης !!!

Χρηματικά:

- 1^ο χρ. σημείο → είσοδος Α στο πεντρο υγείας
→ πότε αρχίζει η παράλειψη του Β;
→ δημιουργήθηκε η συμπεριφορά του Β;
- 2^ο χρ. σημείο → ο Β βλέπει τον Α
- 3^ο χρ. σημείο → ο Β βγάζει τη ρόμπα
- 4^ο χρ. σημείο → ο Β αποχωρεί
- 5^ο χρ. σημείο → ο Β παει σπίτι του
- 6^ο χρ. σημείο → ο Α πεθαίνει - η βοήθεια του Β δεν έχει σημασία

Πότε έχουμε απόπειρα επί γνήσιου εμφάνιματος παράλειψης;
Έχει διαπραχθεί τέτελεσμένο εμφάνημα ο Β;
→ απόπειρα

Απόψεις: Στα γνήσια εμφάνιματα παράλειψης δεν είναι δυνατή η απόπειρα/αρχή εκτέλεσης, γιατί όσο χρόνο είναι δυνατή η ενέργεια (αν όταν των ειδε) δεν έχει τελεστεί το εμφάνημα. Όταν πάμε να είναι δυνατή θεωρείται τέτελεσμένο (δεν έχουμε άρα απόπειρα)

- 2) Ενέργεια και τετελεσμένο εγκλήμα έχουμε από την ώρα που επηρεάσει κάποιον και δεν είναι (λείπει το περιθώριο απόπειρας)
- 3) Απόπειρα δυνατή όταν, ενώ υπάρχει ο χρόνος ενέργειας, η παράδειψη αυξήθηκε σε ποσοτικά τον κίνδυνο (π.χ. επειδή η κατάσταση του Β ή χειρότερη) → δέχεται ότι έδω τελειώνει το εγκλήμα
- 4) Αρχή επέκτασης από τη στιγμή που μπορούσε να πάρει κάποιος ως τη στιγμή που ήταν ακόμα δυνατή η σωτηρία του εννόμου αγαθού (όλο αυτό το στάδιο είναι απόπειρα-δυνατή ή υπαναχώρηση) → κρατούσα άποψη (*)
- 5) Αρχή επέκτασης από την πρώτη στιγμή μέχρι στον κατέστη η παράδειψη αδιαμφισβήτητη (δηλ. είτε στο 3° ή στο 4° χρηστικό) → θεωρία της ενσυνείδησης

Παράδειγμα → εκ φύσεως έχει μια διάρκεια
→ γενικότερο πρόβλημα σε όλα τα εγκλήματα παράδειξης

Η αναγνώριση απόπειρας ισοδυναμεί με δυνατότητα υπαναχώρησης του δράστη! → οι απόψεις που διακρίνουν τις χρονικές στιγμές αφήνουν το περιθώριο αξιολόγησης της διάρκειας αφήνοντας αυτόχρονα υπαναχώρηση όταν Β (να γυρίσει π.χ. πίσω να σώσει ο Β τον Α)

Η επιθεση αφορά τον κίνδυνο ζωής όχι τη βλάβη
↓
ο Β παράγει τέτοιο κίνδυνο

(*) Η κρατούσα άποψη του δίνει μεγάλο περιθώριο του Β → αν έχουμε εγκλήμα διακινδύνευσης αυτό ίσως είναι κάπως προβληματικό

- Εγκλήμα πλαστογραφίας (216 ΠΚ)
→ νομικό πρόσωπο ως ενδότης του εγγράφου
→ τιμωρεί την ψευδή δήλωση μέσα στο έγγραφο;
! Τιμωρεί την διάσταση μεταξύ αληθούς και φερόμενου εκδότη

Έγγραφο ως υλικό ανυψωμένο πλαστικό γραφίας

- { ενυψώνεται ανθρώπινο διανοήμα
- { συνδέεται με ~~προσωπο~~ υλικό φάρα
- { αποδεικνύει

⚠️ τμήμα 216 ΠΚ - τι προστατεύεται; Η εμπιστοσύνη στην ανεξαρτησία της έγγραφης απόδειξης (να μην αμφισβητούμε πως εξέλαβε τι) → αεράδια αναλήφων → μας ενόιαφέρει να προστατευουμε έγγραφο που αφορά γεγονός που έχει έννομες συνέπειες

Πρόσωπο ενδότη → νομικό πρόσωπο = υποκείμενο δικαιοκρίτων υποχρεώσεων ⇒ μπορεί να αναλαμβάνει εξουσία για το διάστημα που εξαμαρτάνεται στο έγγραφο → του καταλογίζονται άρα έγγραφοι δ. 685

→ το ποιος είναι ενδόχως δεν είναι αυτοκτόνο → ε. ζήτημα κανονιστικό → π.χ) αυτός που γράφει/υπογράφει;

π.χ) αυτός που θέλει να εξουσιάζεται για δήλωση; ⇒ κανονιστική θεωρία έτσι, το νομικό πρόσωπο είναι ενδότη

θεωρίες:

- { φυσική - γράφει/υπογράφει
- { πνευματική - θέλει να είναι δική του η δήλωση
- { κανονιστική - θέλει να εξουσιάζεται

• Ν.Π. με εκδόσεις πλάστου εγγράφου

-12-

ΑΠ 366/1969

Όπου ο Γραμμ. Κοινότητας έδωσε τη δική του υπογραφή πάνω σε κείμενο υπογράφοντας με "ο Πρόεδρος της Κοινότητας" ταδε και υπογραφή. ^{στο δικό του όνομα.}

ΑΠ → να πλαστογραφία γτ εναντίστηκε να έχει μια ιδιότητα που δέ-του ανήκε.

ΑΠ 1103/1986

Τέτα αδικαστικός πράκτορας υπέγραψε με το όνομά του αδικαστήρια συμβόλαια χρησιμο- έντυπα της αδικαστικής εταιρ- χωρίς να έχει την ιδιότητα εκπροσώπου.

ΑΠ → δε δέχθηκε πλαστογρ. αμού το έγγραφο υπογράφει απ' τον εκδότη του και ανήκει βεβαιώνοντας αναλυτικά πράγματα.

ΑΠ 168/1994

Λέκτορας στο Πανεπ. Αθηνών ανέστειλε επιστολές στο Πανεπ. Εξωτερικού χρησιμο- χρησιμο- χάρτοι του Πανεπ. με το λογότυπο όπου ζητούσε πληροφορίες για συνάδεσ- του ισχυρίζονταν φέρονται ότι επρόκειτο να κριθεί σε ανώτερη βαθμίδα. τις επείγουσες με τ' όνομά του.

ΑΠ → κατοδικ. γτ εναντίστηκε ως πρό- νο που είχε δικ. νοι εκπροσώπεί το Πανεπ. Αθηνών.

Ενώ Μεταρμια → όχι, γτ ο συντάκτης χρησιμο- το δικό του όνομα.

Παρατηρήσεις απ' τα ακούσματα

Κρίσιμο αυ το όργανο λειτουργεί ως εκπρόσ.
του ν.π. ή όχι.

π.χ. στον αξιοπιστικό πράκτορα → εξόφτης
γίνεται να είναι η αξιοπιστική (αξιοπ.
εξόφτης) αλλά αφού δεν είχε την άδεια
να την εκπροσωπή πραγματ. εξόφτης είναι
ο πράκτορας άρα υπάρχει διάσταση.

⑥ π.χ. στο Γραμματέα της Κοινότητας → το μίστορα
είναι αν υπάρχει φύλας-μίστο ως προς την
ιδιότητα ⑥ διάσταση αξιοπ. - πραγματ.
εμπροσώπου.

~~Εδώ προσέδωσε για αναθεώρηση~~
~~ιδιότητα~~ αλλά δε γίνεται η κοινότητα
να μη θέλει να δεσμεύεται απ' το διαυδισμό
του.

⑦ π.χ. στο Λέκτορα του Πανεπ. Αθηνών → το μίστορα
αν διατόνωσε τη ~~δύναμη~~ δύναμη ως
ατομική ⑦ ως όργανο του νομικού προσώπου
Αφού διατόνωσε την δύναμη με το δόγμα
υπό τρέπον που να γίνεται ότι λειτουργεί
ως όργανο του νομ. προσώπου → εκπρόσ.
παραπληρώνουμε άρα → διάσταση αξιοπ.
και πραγμ. εξόφτης.

18/3/2019

-14-

ΑΠ 1821/1994

Ο πρόεδρος Δ.Σ. εξέδωσε και υπέγραψε αντίγραφο πρακτικών Δ.Σ. στο οποίο φερόμενος βεβαίωνε ότι συνήλθε το Δ.Σ σε συνεδρίαση χωρίς να έχει την υπογραφή των μελών του Δ.Σ.

(ΑΠ) → να πιστοποιηθεί, αφού το περιεχόμενο ήταν ψευδές.

Εδώ το πρόβλημα → Ο πρόεδρος του Δ.Σ διαδίδει εξουσία εκπροσώπησης του Δ.Σ αλλά εδώ του υπερβαίνει.

Αποφασιστική

για την
αποφασιστική
εξουσία των
πρωτοδικών
και των
εφετών.

① Αφού τις εσωτερ. σχέσεις του οργάνου (Κ) αφού έχει εκπροσωπηθεί εξουσιοδοτεί ο πρόεδρος έχει διατάξει.

② Όταν το όργανο υπερβαίνει την εξουσία εκπροσώπησης τότε δε δεσμεύεται από το περιεχόμενο ν.π. αλλά διατάσσεται μεταξύ αλλοδαπών (Κ) αφορμένου εκδόσει.

το μέτρο δηλ. (ΑΠ) η προς τα έξω εξουσία του οργ. συνιστάται πάντα εξουσία αντιπροσώπ. και ποια τα όρια.

↓
το μέτρο να δώσει
εσωτερικά.

Η συγκριτική. εκ των υστέρων κανονικά δεν αφέρει το καδικό της πράξης. → χάνει εκ των προτέρων

Βοήθεια 395/1993

Ο Α εργαζόταν στην εταιρεία διδρίγου πετρελαίων Ε και αν συνέχισα γύρισε δική του εταιρεία και προέβλ. να πάρει άδεια απ' το Υπουργείο μαι νοι κατοικεί. Διυγιστήριο αρθού πετρελαίου ήταν αναρ. να υποβάλλει μηχανολογικά διαγράμ. και τεχνικά σχέδια. Ο Α φωτοτόμησε τα αντίστοιχα της Ε που εκδότης ήταν το Ιταλικό γραφείο Γ και στη θέση της υπογραμής τους και της διαγράμ. τους επικόλλησε το δυορα της δικής του εταιρείας ^Ε και διαγράμ. άλλων προέβλ. να τα υπέβαλλε στο Υπουργείο.

Εκδότης κρίνεται να είναι η εταιρεία του, της οποίας είναι και η βοήθεια να αναλάβει την τωώνη του διασώματος → άρα δεν έχουμε διάσταση αλλού και αφορμάνω εκδότη.

(θα μπορούσε να έχουμε π.χ. υπεξαμμήν Εγγ. του 222 πκ).

αρκώς τίθεται ζήτημα παραβίασης ν.κ.ρ. ιδιοκτησίας.

10 Διοικητικού

Εφαρμογές Ποινικού

1/4/2018

Πράσινο: Ο Α πηγαίνει στο εργοστάσιο Ε βλέπει τον Β κι αφαιρεί τιμήτα πράγματα από τον χώρο του εργοστασίου και δεν κάνει τίποτα, δίδω έχει συμφωνήσει με τον Β να μοιραστούν τα αφαιρεθέντα πράγματα. Αξιοποιούν τον Α και τον Ε.

→ τιμήτα πράγματα αυθαίρετα → κλέψιμο;

→ αρ. 15 + 372 ΠΚ:

Απάντηση:

→ ο Β είναι ο φυσικός αυτουργός

(1)

οπου η παράλαση
ιδιοκτησίας με ενέργεια

→ ο Α όμως: αυθαίρετος. Αν η συμπεριφορά του συνίσταται σε παράλαση.

Η κλοπή περιγράφεται στο 372 ΠΚ ως εγκλημα ενέργειας.

Για να στοιχειοθετηθεί η κλοπή ως εγκλημα παράδειξης → να εξιβωθεί δηλ. με ενέργεια η παράδειξη.

→ 15 ΠΚ

→ ιδιαίτερη νομική υποχρέωση

→ αν έχουμε εγκλημα αποτελέσματος

Εδώ αποτελείται ως στοιχείο Π.Χ) της αντικειμενικής

υπόστασης:

→ κατοχή → δεικνύει νέα κατοχή;

υποχρέωση
αποτροπής του
αποτελέσματος!

αφαίρεση → κατάλυση κατοχής αλλού + δεικνύει νέα κατοχή

→ εδώ διακρίνονται τα δύο
στοιχεία της αφαίρεσης

(η κατάλυση → πράξη
η δεικνύει → αποτέλεσμα)

αυτό είναι το αποτέλεσμα
"

χωριστό από την
αξιοποίηση συμπεριφοράς
(ερείται αυτής) κατά
τόπο και χρόνο

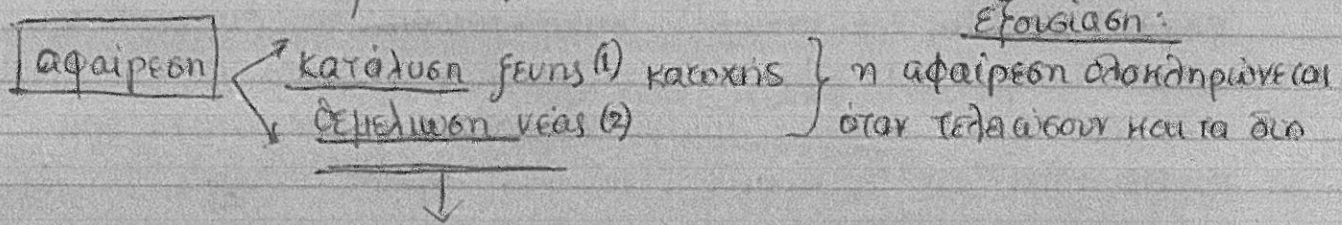
Αν ο Α έχει υποχρέωση κατά το 15 ΠΚ να αποτρέψει την επέδραση του αποτελέσματος (δηλ. ενόσω ο Β είχε δεικνύει νέα κατοχή)

Πρόβλημα αν δεχτούμε αυτή την άποψη;

(1)

→ η αφαίρεση ⁽²⁾ συνιστά μεταβολή κατάστασης δεμένη προσωρινά στην εξουσία του οποίου περιέρχεται το πράγμα

↳ άρα όταν ο Β δемеливает νέα κατοχή συνδέεται πολύ στενά με τον Β γιατί αυτός εξουσιάζει το πράγμα → ο Α τον βοηθάει να εξουσιάζει το πράγμα ⇒ άρα ο Α είναι άμεσος συνεργός άμεσος με παράδειψη, γιατί ως νυχτοφύλακας εφάρμοζε να εμποδίζει τη δемелиωση νέας κατοχής → άμεση ενέργεια (≠ απλή) γιατί είναι ουσιώδης η συμπεριφορά/δυσμβολή του Α (η αιτιουργία είναι ένα επιμέσο παραλήγω, γιατί τεχνικά η εξουσίαση ενός πράγματος δεν μπορεί να γίνει με παράδειψη ≠ με παράδειψη μπορεί να γίνει με βοήθεια για εξουσίαση, άρα έχουμε ενέργεια)



ο Β προβαίνει και στα δύο ≠ ο Α μόνο στο δεύτερο με την έγκληση της παραλείψεως (= απογοητική δемелиωσης νέας κατοχής)

↳ και όταν άμεση ενέργεια, ο άμεσος συνεργός έχει τον έλεγχο ιδιομορφίας!

(3)

→ η αφαίρεση συνιστά σύνδεση συμπεριφοράς κατάλυση (1)
δемелиωση (2) άρα η ^{→ δευκτή ενέργεια} ^{αν περιγράφει} ^{παραλείψη} ^{τότε} δευκτή ενέργεια προηγείται της παραλείψεως και ε' αυτές ως περιπτώσεις η παραλείψη απορροφάται από την δευκτή ενέργεια

↳ άρα δεν μπορούμε να έχουμε αφαίρεση με παράδειψη → οπότε έχουμε και εδώ τον Α άμεσο συνεργό με παράδειψη στο εμπόλημα ~~με~~ που τελεείται

⇒ στις δύο τελευταίες απογοησίες αποκλείεται η αιτιουργία

δύσκολα περί κυριαρχίας στην πράξη → την κυριαρχία εδώ έχει ο Β
και αυτός εφάρμοζε το πράγμα (δύσκολα που στην εθ. εννομή τήρη ~~δεν~~ έχει
μόνο βοηθητική λειτουργία)

αυτορρύθμιση
συνεργός

> ακόμα κι αν τον πούμε ευκαταρρύθμιση, δεν αθροίζει κάτι
ως προς την αμείωση του Α, και ποσικώς αφαιρούν-
νται το ίδιο, το θέμα είναι δοξαστικό
↓ και η συνεργία και η ανταρξία

Πρακτικό: ο Α μετά από παραίνεση του Β αφαιρεί το περιεχόμενο του Γ για να
το παραδώσει αμέσως στον Β, όπως και κάνει. Αξιοτάτοι των Α και Β

↳ ο Α δεν πράττει άδυνα γιατί δεν έχει, επὶ ιδιοποίησης, ~~αυτορρύθμιση~~ ~~αυτορρύθμιση~~ του εσώχειν του
αδίκου → άρα ο Β εφέτος αυτορρύθμιση στην πράξη του Α (1)

↳ ο Α έχει για μια ελάχιστο χρονία μέσο επὶ ιδιοποίησης, άρα
πράττει άδυνα και δεν μπορούμε να έχουμε ~~αυτορρύθμιση~~ ^{εφέτος} αυτορρύθμιση (2)

▽ Πράττει άδυνα ο Α; έχει επὶ παραίνεσης ιδιοποίησης;

↓
υποκειμενικό
έσώχειν του
αδίκου

↓
όχι υπερ
372 ΠΚ
τρίτου (του Β)
αλλά έχει επὶ για τον
ίδιο του εαυτού του

↓
όπως εδώ το ιδιοποιείται
για τον Β

▽ ακόμα κι αν παύσει τριτα αφαιρεί, ο Α το δίνει στον Β και όχι
σε άλλον, άρα έχει την κυριαρχία πάνω στο πράγμα → μία αποψη
όπου ο Β είναι ηθικός αυτορρύθμιση και ο Α φυσικός αυτορρύθμιση

Β → δεν άρα αυτορρύθμιση, ικανοποιεί μόνο την απαίτηση του Α

↳ ο Α τον χρησιμοποιεί ως μέσο για την απόκτηση του πραγματικού (3)

2. ομοιος παρανομης ιδιοποιησης

↳ μεταβιβαση σε φρικον { με ανταλλαγμα
αλλα συρρηγιδεσονται σαν κυριος
αλλα αυτω εικονομικη πλεονεκτημα } η επιχορηγ.
του
εκορου

↳ α εννοουμε ως ιδιοποιηση απο τα παραπάνω;
ο ΑΒ δεν φαίνεται να εχει καμιαν απο τας ως ανα εκορουs ⇒ οποιε ο Α
δεν πρτπει αδινα να ο Β ειναι ~~αυτος~~ αιουργος → δευτερη αποψη
εμμεδου

3. ο ^Β Α ειναι ιδιοποιεται ξενο πρσγμα τελει υπεξαρεση και ο Α που τω
δινει το πρσγμα ειναι ανδρς ενεργς στην υπεξαρεση του Β!

↳ δεν ασχολουμαστε με το αν ο Α εχει η οχι ομοιο παρανομης ιδιοποι-
ησης → αποφευχουμε το προβλημα → δινεται το ζητημα παρακατω

↳ ο Β ιδιοποιεται με τη συνδρομη του Α ξενο
σε μεταγενεστερο σαιδς

4. νομοθετικη ρυθμιση αναγκαια → ειδικα διση
in malam partem → αυτωδινει στην αρχη της νομιμότητας
να υπαρξει ιδιοποιηση υπερ φρικου νομοθεσημενη

Πρακτικω → 543/2000 → αποφαση

Η Α αφαιρεσε κινητα πρσγματα απο την Β, τα οποια ιδιοποιηθηκε παρα-
νομα, ενω ο Γ με προδεση βοηθησε την Α να μεταφερε με μια φορτωτικη
σε κληρεκτα ανηκειμενα στην οικεια της Α → ~~η Α~~ παροδικαδθηκε για
αμεση συνεργα σε κλοπη

- τοσο δραστηκη η συμβοχη του Γ;
- ηριςμο το χρονικο σημειο που ο Γ προσφερε την βοηθεια του
- ου εινε μετα τον ομοιο παρανομης ιδιοποιησης αφορα ου την κλοπη αυτη καθ'εαυτη αλλα την συνεπαικτικη αποπαρατωση της

Αν το εμνημα τελειωδε → τελειωνει οταν τελειωτει η αφαιρεση → η
αφααιρεση τελειωνει με την δεμελιωση νεας κατοχης → εμνημα τετελειωμενο
υπεξαρεση → συντεμωρητη υδετερη πρσξη → φαινομενη συρροη (4)
(απορροσται απο την κλοπη)
αναδεται

(1)

→ αναβιάζει το εγώ που έχει απωθεί → άρα ο Γ κάνει ενέργεια
 στην επιθυμητή ενέργεια πράξη της αφαιρέσεως που τείνει
 η αταξία της κίνησης Α

αλήθεια
 αφαιρέση
 Εξάρα από τα
 facts

μα η αφαίρεση επι επιρροή λαμβάνεται στην αφαίρεση της
 κίνησης Γ, ούτως η κίνηση επιρροή και χρονικώς προτερο σημεύ
 από την κίνηση, δηλ. και την αφαίρεση

(2)

σκοπός

→ στο εγώ που συμβαίνει αποστροφής η αλήθεια ενέργεια δέκτη →
 μέχρι την πραγμάτωση του σκοπού, κείται η δυνατότητα συνδρομής
 που εκλαμβάνεται ως αλήθεια ενέργεια

(3)

→ ~~αφαιρέση~~ γινώσκονται η Α ότι ο Γ θα την βοηθήσει → ψυχική ενέργεια
 είναι εικαστικό το εγώ της κίνησης

12/4/2019

ΥΠΕΞΑΙΤΗΣΗ

-21-

ΠΑΡΑΤΕΛΕΣ (Α) ταρίας της Εταιρείας (Ε) αναλαμβάνει
προς των ελεγκτών της κρέας προκειμ.
να εξουκτίσει αυτηπρόθεσμο χρέος του
και υπολογίζοντας να επιστρέψει το ποσό
σε λίγα μέρες. Αμφισβητούν τον (Α) για υπεξαίρεση.

• Βασική έννοια στην υπεξαίρεση!

η ιδιοποίηση στοιχείο της
τη κατοχή δεν έχει αντικατ. υπόστασης
καταλαμβάνει αλλήλ. ή ιδίον. άρα πρέπει να έχει τελεσθεί
δίνεται υπό συνθήκη (δμνη) για να θεωρ. τελεσθέν
ο δράστης ευρηχία (εάν νδ είναι δικό του) το αδικημα.

Ενώ στην παραπλη αρκεί να υπάρχει ο σκοπός
παράνομης ιδίον. κατά
το χρόνο της αμαρτίας.
άρα δεν είναι απαραίτητο
να έχει γίνει
συνιστά κατάλυση ξένης
κατοχής.

Είναι ιδιοποίηση → η διάθεση του πράγματος
παρόλο που έχει πρόθεση να το επιστρέψει;

(334) θα μπορούσε να θεωρηθ. μόνο
ως λόγος εξήγησης του εμπονίου.

(Αν) είχε τα χρήματα αλλήλ. δε τα χε παγί του
αείναι τα μέρα ~~αλλήλ.~~ (Γυν) πρόθεση επιστροφής

(In) αίμα → Ναι, ιδιοποίηση

2) αίμα → Όχι γιατί δεν το ενσωματώνει στον περιαν
για τον. Θ υπάρχει υλική δυνατότητα και
για των πρόθεση επιστροφής.
χρημάτων.

επείγουσα

Συρροή με άδελφ. αξιόποινες πράξη με δυν. υπέρ-
οποία περιήλθε στην κατοχή του δράστη το
πράγμα.

κλοπή

- αιχμαρξία → ιδιοποίηση

μπορεί ο δράστης να ιδιοποιείται ταυτόχρονα
με την αιχμαρξία
(ή) να ιδιοπ. στο στάδιο της
ουσιαστικής αποπεράσεως

→ συρροή συνωνυμία
με την κλοπή

πληρούνται οι αντικειρ. υπόστασες
της υπέραιρ; και
αν ναι, πως θα συρρέει με
την προηγηθείσα κλοπή;

1η οπότε αντιπαρατίθεται υπό την προϋπόθ. ότι η ιδιοπ.
δεν προϋφύκει προδότης βλάβης στο έννομο
αγαθό (ή) δεν βλάπτεται άδελφ. αντικειρ.

2η άποψη είναι η ιδιοπ. και η αιχμαρξ. γίνονται μαζί
δεν πληρούνται και οι αντικειρ. υποστάσεις
της ~~ιδιοποίησης~~ υπέραιρσης

(Αν) η κύρια πράξη είναι η

Απάτη

→ αν η αυτή απέκτησε κυριότητα
ο δράστης, συμ. ότι (δεν) είναι
ξένο άρα (δεν) συντελείται υπέραιρ
→ αν με την απάτη γίνεται μόνο
χρήση του πράγματος → θα έχουμε
απαγωγή και δλ συννομένη συρροή
→ άρα θα τιμωριθεί και για
τα δύο.

12/4/2019

-B-

παρ 2 ο (Α) παριστάνει στο Β ψευδώς ότι είναι
αφρόπυρος και παρακάνει μηχανήματα με τον
όρο της παρακροίτ. κυριότητα μεταβιβάζονται
μικρή προκαταβολή με πλαστά χαρτονομίσματα
και ότι συνέχεια ο Α πωλεί το μηχανήματα.
→ Είχε εδώ σκοπό ιδιοποίησης από την αρχή. Έχουμε
δοικόν απορρόπηση, δεν πρόκειται για ειδικότητα
(έχουν αμοιόλησης (ή) απορρόπησης)

παρ 3 ο Α παριστάνει ψευδώς στο Β ότι είναι
υπάλληλος καθαριστηρίου και ήρθε να πάρει
τα βούρα της να την καθαρίσει. Η Β τον
πιστεύει και του παραδίδει τα βούρα.
→ Την ώρα που πραγματοποιείται η ιδιοποίηση γίνεται
και η αλλαγή

συνιστά
ενομοιογύμνη πράξη.
με βλάβη του (Β).

από (δε) στοιχοδοτείται και υπεφαίρεση.

* Για να κρίνουμε (και) θα αρρωπεί και θα πρέπει
να αποζημιώσουμε τη συνήρησά του.
Η ιδιοποίηση → είναι και αορής πένθι στον
πυρήνα της πράξης που είναι.

Ανδύς γορροί

Αφωρύνει τη πράξη στο όντο αμάρτο σε έχου
με τη 2η πράξη.

Υποδοχή και σε ανότητο υπεφαίρεση
[κλοπή + υπεφαίρεση

κούς κανόνες, γιατί δεν έλαβαν τα αναγκαία μέτρα αντιση-
ρίξεως της επί της οδού Δ. 2 κειμένης γειτονικής οικοδομής
και έτσι αποκολλήθηκε ο παλαιός πέτρινος μεσότοιχος αυ-
τής, που είχε ύψος εκ πέντε μέτρων και συνολικό μήκος, λό-
γω της υπάρξεως δύο σκελών, εκ δέκα οκτώ μέτρων. Αμφό-
τεροι δε οι αναιρεσιόντες, καίτοι τους είχε υποδειχθεί από
την πολεοδομική υπηρεσία του Δήμου Αθηναίων να προ-
βούν στην άμεση αντιστήριξη των αποκαλυφθέντων θεμε-
λίων, που δεν συντελούνταν με την κατασκευή ή μονοπλόκ
σε επαφή και σε ολόκληρη την επιφάνεια του μεσοτοιχίου
της ως άνω γειτονικής οικοδομής, δεν συμμορφώθηκαν με
τις υποδείξεις αυτές. Η παράλειψη της συμμορφώσεώς
τους είχε ως αποτέλεσμα να προκληθούν ρωγμές στο δια-
μέρισμα του εγκαλούντος και πολιτικώς ενάγοντος Γ.Ρ., που
είχαν η κάθε μία πλάτος εξ ενός έως δύο εκατοστών του μέ-
τρου, και να δημιουργηθεί έτσι κίνδυνος για τη ζωή αυτού,
των συνοικούντων μετά του ιδίου μελών της οικογενείας του
και των λοιπών ενοίκων της πολυκατοικίας, στην οποία βρι-
σκόταν το διαμέρισμα αυτό. Ακολουθώντας το ίδιο δικαστήριο,
με βάση τις παραδοχές αυτές, κήρυξε ενόχους αμφοτέρους
τους αναιρεσιόντες της αξιόποινης πράξεως της παραβιά-
σεως των κανόνων της οικοδομικής, που τελέσθηκε από
αμέλεια (άρ. 28 και 286 ΠΚ), καταδίκασε τον κάθε ένα εξ αυ-
τών σε ποινή φυλάκισης πέντε μηνών και ανέστειλε την
εκτέλεση των επιβληθεισών στους αναιρεσιόντες ως άνω
ποινών για μία τριετία.

3. Έτσι όμως το ως άνω δευτεροβάθμιο δικαστήριο, με
τα υπ' αυτού γενόμενα δεκτά ως άνω πραγματικά περιστατι-
κά, δεν διέλαβε στο σκεπτικό της πλησσομένης αποφάσεώς
του την υπό των διατάξεων των άρθρ. 93 παρ. 3 του Συντάγμα-
τος και 139 ΚΠΔ προβλεπόμενη και απαιτούμενη ειδική και
εμπεριστατωμένη αιτιολογία, γιατί δεν αναφέρεται στο σκε-
πτικό της ποία εκ των δύο μνημονευθεισών μορφών αμελεί-
ας είχε δεχθεί το ως άνω δικαστήριο, αφού, λόγω παραλεί-
ψεως αναφοράς των συγκεκριμένων πραγματικών περιστα-
τικών, των συγκροτούντων κάποια εκ των εννοιών των ασυ-
νείδητης ή ενσυνείδητης αμελειών, δεν εξειδικεύονται αυτά.
Επομένως η απόφαση πάσχει από έλλειψη αιτιολογίας και
γι' αυτό, λόγω της βασιμότητας του σχετικού εκ του άρθρ. 510
παρ. 1 στοιχ. Δ' ΚΠΔ μοναδικού λόγου της κρινομένης αιτή-
σεως αναιρέσεως, πρέπει αυτή να γίνει δεκτή, να αναιρεθεί
η πλησσομένη απόφαση και να παραπεμφθεί (άρ. 519 ΚΠΔ)
η υπόθεση για νέα συζήτηση στο ίδιο δικαστήριο, συγκρο-
τούμενο από άλλους δικαστές, εκτός από εκείνους, οι οποίοι
είχαν δικάσει προηγουμένως.

Αριθμ. 898/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Μυγιάκης
Εισαγγελέας Β. Παπαδάκης
Δικηγόρος Π. Πατάκιος

«Πότε υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας στην καταδικαστική
απόφαση. – Αναιρείται η προσβαλλόμενη καταδικαστική
απόφαση για απλή συνέργεια σε απάτη επί δικαστηρίω
λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, διότι δεν διαλαμβάνονται
πραγματικά περιστατικά θεμελιωτικά αφενός της κυρίας
πράξεως της απάτης επί δικαστηρίω και αφετέρου της
συνδρομής του κατηγορούμενου σε αυτήν».

1. Η καταδικαστική δικαστική απόφαση στερείται της
από το Σύνταγμα (άρ. 93 παρ. 3) και τον ΚΠΔ (άρ. 139, όπως
ήδη ισχύει) επιβαλλόμενης ειδικής και εμπεριστατωμένης
αιτιολογίας, και είναι αναιρετέα σύμφωνα με το άρθρ. 510 παρ.
1 στοιχ. δ' του ίδιου Κώδικα, όταν δεν αναφέρονται σ' αυτήν
με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις, τα πραγματι-

κά περιστατικά που συγκροτούν την αντικειμενική και υπο-
κειμενική υπόσταση του εγκλήματος, οι αποδείξεις που στη-
ρίζουν την κρίση του δικαστηρίου για τη συνδρομή των στοι-
χείων του εγκλήματος και οι σκέψεις με τις οποίες έγινε η
υπαγωγή των πραγματικών αυτών περιστατικών στην ουσια-
στική ποινική διάταξη που εφαρμόστηκε.

2. Με την προσβαλλόμενη υπ' αριθμ. [...] απόφαση του
Τριμελούς Εφετείου Αθηνών, που δίκασε κατ' έφεση, ο αναι-
ρεσιών Ρ.Γ. καταδικάστηκε σε φυλάκιση οκτώ (8) μηνών με
τριετή αναστολή για το πλημμέλημα της απλής συνέργειας
σε απάτη στο δικαστήριο κατ' εξακολούθηση, με την εξής
αιτιολογία: Ο κατηγορούμενος (ήδη αναιρεσιών) τέλεσε
την αξιόποινη πράξη της απλής συνέργειας σε απάτη επί δι-
καστηρίου, ήτοι προμηθεύτηκε τις συναλλαγματικές από τις
παθούσες και τις μεταβίβασε με οπισθογράφηση στον Π.Γ.,
ο οποίος με τη σειρά του τις μεταβίβασε στον Π.Θ., ο οποίος
και βάσει αυτών εξέδωσε διαταγές πληρωμής. Η αιτιολογία
όμως αυτή είναι ελλιπής, δεδομένου ότι δεν αναφέρονται
σαφή και συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά που να θε-
μελιώνουν οποιαδήποτε συνδρομή του αναιρεσιόντος σε
εκτέλεση κύριας πράξεως απάτης στο δικαστήριο, και επί
πλέον, τόσο στο σκεπτικό όσο και στο διατακτικό της απο-
φάσεως, δεν αναφέρονται τα πραγματικά περιστατικά που
είναι αναγκαία για τη θεμελίωση της εν λόγω κύριας πράξε-
ως απάτης. Έτσι είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός ο
σχετικός από το άρθρ. 510 παρ. 1 στοιχ. δ' του ΚΠΔ λόγος της
υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως.

3. Μετά από αυτά πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη
απόφαση, μόνο ως προς τις διατάξεις της που αφορούν τον
αναιρεσιόντα, και να παραπεμφθεί η υπόθεση, ως προς το
αναιρούμενο αυτό μέρος της, για νέα συζήτηση, στο ίδιο δι-
καστήριο, συγκροτούμενο από άλλους δικαστές (άρ. 519 ΚΠΔ).

Αριθμ. 899/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Μυγιάκης
Εισαγγελέας Β. Παπαδάκης

«Η διάταξη του άρθρ. 386 παρ. 3 του ΠΚ είναι επιεικέστερη
της προόχουσας μετά την αντικατάστασή της με το άρθρ.
14 παρ. 4 του Ν. 2721/1999 και ως τέτοια εφαρμόζεται
αναδρομικώς. – Αναιρείται εν μέρει η προσβαλλόμενη ως
προς την περί επιμετρήσεως ποινής διάταξή της για το
αδίκημα της απάτης που τέλεσε ο κατηγορούμενος κατ'
επάγγελμα και κατά συνήθεια, εκ της οποίας η προκλη-
θείσα συνολική ζημία ανέρχεται σε ποσό 1.076.239 δρχ.
περίπου, λόγω εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής
των ως άνω διατάξεων, διότι το δικαστήριο κατέγνωσε
στον κατηγορούμενο ποινή καθείρξεως και όχι ποινή φυ-
λακίσεως, ως όφειλε, καθώς το υπό κρίσιν έγκλημα ήδη
αποτελεί πλημμέλημα».

Αριθμ. 900/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Παπαθεοδώρου
Εισαγγελέας Β. Παπαδάκης
Δικηγόρος Ηλ. Αναγνωστόπουλος

«Ανθρωποκτονία εκ προθέσεως και ληστεία συρρέουν
αληθώς όταν η θανάτωση του θύματος περιλαμβάνεται
στον δόλο του δράστη, έγινε δε με σκοπό την αφαίρεση
κινητών πραγμάτων που ανήκουν στο θύμα και η αφαίρε-
ση αυτών συνδέεται αμέσως με την θανάτωση. – Ορθή και
αιτιολογημένη καταδίκη για ανθρωποκτονία εκ προθέσε-

ως σε αληθή συρροή με ληστεία και οπλοχρησία του αναιρεσιόντος, ο οποίος, επειδή αντιμετώπιζε οικονομικά προβλήματα, συναποφάσισε με τον συγκατηγορούμενό του να θανατώσουν το θύμα-κοσμηματοπώλη καταφέροντάς του με μαχαίρι δύο πλήγματα στην καρδιακή χώρα και να αφαιρέσουν τα υπό του παθόντος μεταφερόμενα προς επίδειξη κοσμήματα καθώς και 450 χιλ. δρχ., πράξεις που ετέλεσαν εν συνεχεία από κοινού. - Αιτιολογημένη απόρριψη του αυτοτελούς ισχυρισμού περί συνδρομής στο πρόσωπο του κατηγορουμένου της ελαφρυντικής περιστάσεως του προτέρου εντίμου βίου, διότι αυτός προέβαινε σε μη αναγκαίες αγορές (κοσμήματα, αυτοκίνητα) δημιουργώντας χρέη, με αποτέλεσμα να περιέλθει σε τέτοιο οικονομικό αδιέξοδο, ώστε να συλλάβει την ιδέα της ανθρωποκτονίας και της ληστείας για να εξεύρει χρήματα προς επίλυση των οικονομικών προβλημάτων του».

[...]. 5. Το μεν άρ. 299 παρ. 1 ΠΚ, που τροποποιήθηκε με το άρ. 33 παρ.1 του Ν. 2172/1993, ορίζει, ότι ... [παράκειται το κείμενο]. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει, όπως άλλωστε έγινε δεκτό και με σειρά αποφάσεων του δικαστηρίου αυτού (ΑΠ 1023/1997, 35/1996, 1028/1994, 586/1993, 600/1990), ότι τα εγκλήματα της ανθρωποκτονίας από πρόθεση και της ληστείας συρρέουν αληθώς, στην περίπτωση κατά την οποία η θανάτωση του θύματος περιλαμβανόταν στο δόλο του δράστη και έγινε για το σκοπό της αφαίρεσεως των κινητών πραγμάτων, που ανήκουν στο θύμα, και η αφαίρεση αυτών συνδέεται αμέσως με τη θανάτωση.

6. Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το αιτιολογικό της προσβαλλομένης αποφάσεως, το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθηνών, που την εξέδωσε, μετά την αναιρετικώς ανέλεγκτη εκτίμηση και αξιολόγηση των αναφερομένων στην ίδια αποδεικτικών μέσων, δέχθηκε, ότι αποδείχθηκαν τα εξής ουσιώδη πραγματικά περιστατικά: Ο αναιρεσιών κατά τις Παραμονές Χριστουγέννων 1993 γνωρίσθηκε με τον κοσμηματοπώλη Χ.Κ. στην κατοικία του αδελφού του Ν.Ε., στην οποία ο κοσμηματοπώλης είχε μεταβεί για επίδειξη κοσμημάτων. Ο αναιρεσιών αγόρασε διάφορα κοσμήματα, που είχαν αξία εξ 140.000 δραχμών. Η δεύτερη συνάντησή τους έλαβε χώρα περί τα μέσα Ιανουαρίου 1994, όταν ο αναιρεσιών προσκάλεσε τον Χ.Κ. στην κατοικία του, την ευρισκομένη στους Αγίους Αναργύρους Αττικής και στην οδό Σ. 25, για να αγοράσει κοσμήματα. Ο αναιρεσιών αγόρασε κατά την συνάντησή αυτή τρία χρυσά δακτυλίδια και μια χρυσή αλυσίδα χειρός. Αυτός εκείνη την χρονική περίοδο αντιμετώπιζε έντονα οικονομικά προβλήματα και είχε άμεση ανάγκη χρημάτων. Ο ίδιος, για να τα επιλύσει, συνέλαβε κατά Φεβρουάριο 1994 τον ανθρωποκτόνο σκοπό να σκοτώσει τον Χ.Κ. και ακολούθως να του αφαιρέσει τα υπ' αυτού μεταφερόμενα προς επίδειξη κοσμήματα, τα οποία στη συνέχεια θα πωλούσε, εισπράττοντας το τίμημα. Έτσι ο ίδιος απευθύνθηκε στον κατηγορούμενο Ι.Α., ο οποίος γνώριζε τον Χ.Κ. και συμφώνησε πλήρως με την αποδοχή του ως άνω σχεδίου. Αυτοί συναποφάσισαν να παρασύρουν τον Χ.Κ. στην κατοικία του αναιρεσιόντος με την πρόφαση, ότι θα αγοράσουν κοσμήματα και την κατάλληλη στιγμή θα πραγματοποιούσαν το σχέδιό τους. Ο αναιρεσιών τηλεφώνησε κατά την 4.3.1994 στον Χ.Κ. και τον προσκάλεσε την 8.3.1994 στην κατοικία του, δηλώνοντας, ότι συγγενείς του ενδιαφέρονταν να αγοράσουν κοσμήματα. Αυτός δέχθηκε την πρόσκληση και το εσπέρας της 8.3.1994 μετέβη στην κατοικία του αναιρεσιόντος, συνοδευόμενος από τη φίλη του Α.Κ. Όμως ο αναιρεσιών και ο Ι.Α., διαπιστώνοντας, ότι θα ήσαν υποχρεωμένοι να σκοτώσουν δύο ανθρώπους, αποφάσισαν την αναβολή του σχεδίου, ισχυρίσθηκαν προς τον Χ.Κ., ότι οι αγοραστές των κοσμημάτων δεν μπορούσαν να προσέλθουν και συμφώνησαν με τον ίδιο να πραγματοποιήσουν τη συνάντησή την επομένη ημέρα. Πράγματι την

9.3.1994 και περί ώρα 18:15 ο Χ.Κ., μεταφέροντας δύο τσάντες με κοσμήματα, μετέβη μόνος του στην οικία του αναιρεσιόντος. Αυτός και ο Ι.Α. του ζήτησαν να επιδείξει τα κοσμήματα και τον έβαλαν να καθήσει σε τέτοια θέση, ώστε να έχει την πλάτη του προς το δωμάτιο της κουζίνας και να μη βλέπει τις κινήσεις του αναιρεσιόντος. Έτσι κατά τον χρόνο, κατά τον οποίο πραγματοποιούνταν η επίδειξη των κοσμημάτων και ο Ι.Α. απασχολούσε τον Χ.Κ., ο αναιρεσιών παρέλαβε ένα μαχαίρι από την κουζίνα, το έβαλε στην τσέπη του και επέστρεψε στο σαλόνι. Όταν αυτοί έκριναν, ότι έφθασε η κατάλληλη στιγμή, ο μεν αναιρεσιών έπιασε με το ένα χέρι του τον Χ.Κ. από το λαιμό και τον έσφιγγε και με το άλλο χέρι έκλεισε τη μύτη και το στόμα του, για να μη μπορεί να αναπνεύσει, ο δε Ι.Α. ταυτοχρόνως ακινητοποιούσε τον Χ.Κ., πιάνοντάς τον από τα χέρια και τον έσφιγγε στα πόδια. Ακολούθως ο αναιρεσιών με το μαχαίρι, που κρατούσε, κατάφερε δύο πλήγματα στην καρδιακή χώρα του Χ.Κ., τα οποία είχαν ως αποτέλεσμα να επιφέρουν αμέσως σχεδόν το θάνατό του. Ο αναιρεσιών και ο Ι.Α., μετά την ολοκλήρωση της εγκληματικής τους πράξεως, αφαίρεσαν από την τσέπη του θύματος το ποσό των 450.000 δραχμών και από τις βαλίτσες του όλα τα κοσμήματα, που είχαν συνολικό βάρος εκ πέντε περίπου κιλών και αξία εξ 20.000.000 δραχμών. Ακολούθως οι ίδιοι μετέφεραν το πτώμα του Χ.Κ. στο τριακοστό χιλιόμετρο της οδού Μαλακάσας Αγίου Μερκουρίου και το απέρριψαν σε θαλάσσια έκταση. Αυτό δε απεκαλύφθη τυχαίως κατά την 28.8.1994. Στη συνέχεια δε οι δράστες αυτοί διένειμαν μεταξύ τους το ως άνω αφαιρεθέν από την τσέπη του θύματος ποσό των 450.000 δραχμών και εκείνο των 5.500.000 δραχμών, το προελθόν από την προς τον κατηγορούμενο Δ.Α. πώληση των αφαιρεθέντων από το Χ.Κ. κοσμημάτων. Τέλος το δευτεροβάθμιο δικαστήριο, αφού δέχθηκε, ότι ο αναιρεσιών και ο Ι.Α. με ήρεμη ψυχική κατάσταση συναποφάσισαν και με μεγάλη ψυχραιμία σκότωσαν τον Χ.Κ., για να του αφαιρέσουν, όπως και έπραξαν, χρήματα και κοσμήματα, τα οποία ιδιοποιήθηκαν, κήρυξε, με βάση τις παραδοχές αυτές, ένοχο τον αναιρεσιόντα των αξιοποιώνων πράξεων της ανθρωποκτονίας από πρόθεση, της ληστείας και της οπλοχρησίας, καταδίκασε αυτόν αντιστοίχως σε ποινές ισόβιου καθιέρωσης, καθιέρωσης οκτώ ετών και φυλακίσεως ενός έτους και όρισε συνολική ποινή καθιέρωσης εξ οκτώ ετών και εξι μηνών.

7. Συνεπώς το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Αθηνών με τα απ' αυτού γενόμενα αποδεκτά πραγματικά περιστατικά και με την υπό του ιδίου εξενεχθείσα κρίση του, περί αληθούς συρροής των αξιοποιώνων πράξεων της ανθρωποκτονίας εκ προθέσεως και της ληστείας, ορθώς εφάρμοσε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρ. 94, 299 παρ. 1 και 380 παρ.1 ΠΚ, τις οποίες δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλάγιου, αφού δέχθηκε, ότι η θανάτωση του Χ.Κ. περιλαμβανόταν στο δόλο του αναιρεσιόντος, κινή αποσκοπούντος στην αφαίρεση των ανηκόντων στο θύμα κινητών πραγμάτων, τη συνδεόμενη αμέσως με τη θανάτωση. Έτσι ο υπό του άρ. 510 παρ.1 στοιχ. Ε' ΚΠΔ προβλεπόμενος και υποστηριζόμενος αντίθετα τέταρτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

8. Από το άρ. 84 παρ. 2 περ. α' ΠΚ προκύπτει, ότι για να συντρέξει η θεσιζόμενη από αυτή ελαφρυντική περίπτωση, η οποία επιφέρει μείωση της ποινής, κατά το άρ. 83 ΠΚ, πρέπει ο υπαίτιος να έζησε έως το χρόνο κατά τον οποίο έλαβε χώρα το έγκλημα έντιμη ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικώς κοινωνική ζωή, δηλαδή πρέπει ο έντιμος βίος να ανάγεται σε όλες τις ως άνω μορφές της ανθρώπινης συμπεριφοράς του.

9. Στην προκειμένη περίπτωση, με την προσβαλλομένη απόφαση απορρίφθηκε στην ουσία ο προβληθείς υπό του αναιρεσιόντος αυτοτελής ισχυρισμός, περί αναγνωρίσεως της συνδρομής στο πρόσωπό του της ελαφρυντικής περιστάσεως, της προβλεπόμενης υπό της προαναφερθείσας

διατάξεως. Ειδικότερα στο σκεπτικό της αποφάσεως, που συμπληρώνεται παραδεκτώς και από εκείνο, το μνημονευόμενο για την ενοχή του αναιρεσειόντος, εκτίθενται τα εξής πραγματικά περιστατικά: Δεν αποδείχθηκε, ότι ο αναιρεσειών μέχρι την τέλεση των αναφερθεισών αξιοποιώνων πράξεων του έζησε έντιμη ατομική, οικογενειακή, επαγγελματική και γενικώς κοινωνική ζωή. Ούτε αποδεικνύεται τέτοια ζωή από τα επικληθέντα υπό του αναιρεσειόντος και αναγνωσθέντα έγγραφα και από τις καταθέσεις των εξετασθέντων μαρτύρων κατηγορίας και υπερασπίσεως. Αντιθέτως αποδείχθηκε, ότι ο αναιρεσειών έρρεπε προς τον άτακτο βίο, δημιουργούσε συνεχώς χρέη, τα οποία δεν είχε τη δυνατότητα να εξοφλήσει, και μάλιστα με τις αγορές του δεν κάλυπτε αναγκαίες και σοβαρές ανάγκες, αφού διέθετε χρήματα για την αγορά κοσμημάτων, αλλά και αυτοκινήτων. Έτσι ο αναιρεσειών περιήλθε σε τέτοιο οικονομικό αδιέξοδο, ώστε να συλλάβει την ιδέα της ανθρωποκτονίας και της ληστείας για να εξεύρει χρήματα προς αντιμετώπιση των εντόνων οικονομικών προβλημάτων του. Επιπροσθέτως δε ο ίδιος, όπως αναφέρεται στο σκεπτικό της ενοχής, αρεσκόταν στη συνεχή αγορά και αλλαγή σε σύντομο χρονικό διάστημα αυτοκινήτων, που του δημιουργούσαν τα έντονα οικονομικά προβλήματα.

10. Έτσι το ανωτέρω δικαστήριο, με τα υπ' αυτού γενόμενα αποδεκτά ως άνω πραγματικά περιστατικά, διέλαβε στην προσβαλλομένη απόφασή του την προβλεπόμενη και απαιτούμενη υπό των άρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία και ως προς την απόρριψη του προαναφερθέντος αυτοτελούς ισχυρισμού του αναιρεσειόντος, αφού εκτίθενται στο σκεπτικό με πληρότητα και σαφήνεια τα περιστατικά και οι λόγοι για τους οποίους δέχθηκε, ότι δεν συντρέχει περίπτωση εφαρμογής και αναγνωρίσεως της μνημονευθείσας ελαφρυντικής περιστάσεως, και οι συλλογισμοί, με τους οποίους έγινε η υπαγωγή των περιστατικών στην εφαρμοσθείσα ως άνω ουσιαστική ποινική διάταξη, την οποία δεν παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Συνεπώς ο εκ του άρ. 510 παρ. 1 στοιχ. Δ' και Ε' ΚΠΔ απορρέων τρίτος λόγος της αιτήσεως αναίρεσεως, με τον οποίο ο αναιρεσειών υποστηρίζει την άποψη, ότι η πλησσομένη απόφαση στερείται επαρκούς αιτιολογίας ως προς την απόρριψη της ελαφρυντικής αυτής περιστάσεως και παραβίασε ευθέως και εκ πλαγίου την μνημονευθείσα ουσιαστική ποινική διάταξη, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

11. Μετά από αυτά πρέπει να απορριφθεί η κρινόμενη αίτηση αναίρεσεως και να επιβληθούν (άρ. 583 παρ. 1 ΚΠΔ) τα δικαστικά έξοδα στον αναιρεσειόντα.

Αριθμ. 901/2000

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Ε. Κρουσταλάκης
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Παπαθεοδώρου
Εισαγγελέας Π. Ζαβολέας
Δικηγόρος Δ. Παρασκευόπουλος

«Η άσκηση θήρας με μηχανοκίνητο μέσο και η άσκηση θήρας με την βοήθεια προβολών κάθε φύσεως και ελκυστικών φώτων (άρ. 258 παρ. 1 περ. β' ν.δ. 86/1969) συρρέουν αληθώς. – Ορθή και αποιολογημένη καταδίκη για το αδίκημα του άρ. 258 παρ. 1 περ. β' ν.δ. 86/1969 του κατηγορουμένου ο οποίος θήρευε εποχούμενος σε αγροτικό αυτοκίνητο χρησιμοποιώντας τους προβολείς αυτού και τα ελκυστικά του φώτα. – Οι αιτήσεις του αναιρεσειόντος ότι η διαταχθείσα από το δικαστήριο δήμευση του αυτοκινήτου του είναι αφενός αντισυνταγματική και αφετέρου αναπαιολόγητη απορρίπτονται, η μεν πρώτη ως απαράδεκτη, αφού κατά το άρ. 7 παρ. 3 του Συντάγματος απαγορεύεται μόνο η γενική δήμευση και όχι η (ειδική) δήμευση των προϊόντων και εργαλείων του εγκλήματος, η δε δευ-

τερη ως αβάσιμη, γιατί μνημονεύεται ρητώς ότι το αυτοκίνητο ανήκε στην κυριότητα του αναιρεσειόντος και ότι ο ίδιος θήρευε με αυτό, χρησιμοποιώντας τους προβολείς και τα ελκυστικά του φώτα».

1. Το ν.δ. 86/1969 «περί δασικού κώδικος» ορίζει στο μεν άρ. 258 παρ. 1 περ. β', ότι «Απαγορεύεται: α) ... β) Η άσκησης της θήρας από μηχανοκινήτων μέσων ..., ως και διά πάσης φύσεως προβολών και ελκυστικών φώτων», στο δε άρ. 287 παρ. 5 εδ. α', ότι «οι παραβαίνοντες τας διατάξεις της παρ. 1 του άρ. 258 τιμωρούνται διά φυλακίσεως τουλάχιστον τριών μηνών». Εκ της διατυπώσεως των διατάξεων αυτών, προκύπτει, ότι η διεξαγομένη από μηχανοκίνητο μέσο θήρα και η ασκουμένη με τη βοήθεια προβολών κάθε φύσεως και ελκυστικών φώτων θήρα αποτελούν δύο διακεκριμένες και αυτοτελείς παραβάσεις, οι οποίες συρρέουν αληθώς, γιατί η κάθε μία εξ αυτών σύγκειται εξ ιδιαίτερων στοιχείων και δεν αποτελεί, κατά νόμο, η μία συστατική ιδιότητα της άλλης, ή επιβαρυντική περίπτωση ή αναγκαίο μέσο εκτελέσεως ή αναγκαία συνέπεια αυτής.

2. Στην προκειμένη περίπτωση το Τριμελές Εφετείο Δυτικής Μακεδονίας, με την προσβαλλομένη [...] απόφασή του, όπως προκύπτει από το σκεπτικό του, συμπληρούμενο παραδεκτώς από το διατακτικό του, δέχθηκε, κατά την ανέλεγκτη αναίρετικώς κρίση του, ότι από τα μνημονευόμενα στο σκεπτικό κατ' είδος αποδεικτικά μέσα αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Ο αναιρεσειών στη δασική θέση «Μαντριά Κονταλέξη» της Κοινότητας Μεσοβούνου Εορδαίας Κοζάνης και περί την εικοστή τρίτη ώρα της 16ης Σεπτεμβρίου 1993 εκ προθέσεως θήρευε από το ανήκον στην ιδιοκτησία του [...] αγροτικό αυτοκίνητο και χρησιμοποίησε για την διεξαγωγή της ως άνω θήρας τους προβολείς αυτού και τα ελκυστικά του φώτα. Ακολούθως το δευτεροβάθμιο δικαστήριο με βάση της παραδοχές αυτές, αφού δέχθηκε την υπό του αναιρεσειόντος ασκηθείσα έφεση κατά της πρωτόδικης [...] καταδικαστικής αποφάσεως του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Κοζάνης, κήρυξε ένοχο αυτόν αμφοτέρων των μνημονευθεισών αξιοποιώνων πράξεων, καταδίκασε τον ίδιο σε ποινή φυλακίσεως έξι μηνών για την κάθε μια εξ αυτών, επέβαλε στον αναιρεσειόντα συνολική ποινή εξ οκτώ μηνών και ανέστειλε την εκτέλεση αυτής για μια τριετία.

3. Το Τριμελές Εφετείο Δυτικής Μακεδονίας, με τα υπ' αυτού γενόμενα αποδεκτά ως άνω πραγματικά περιστατικά, διέλαβε στην πλησσομένη απόφασή του την προβλεπόμενη και απαιτούμενη από τα άρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 ΚΠΔ, ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει στο σκεπτικό της με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις ή λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία αποδείχθηκαν από την ακροαματική διαδικασία και συγκροτούν την αντικειμενική και υποκειμενική υπόσταση αμφοτέρων των αξιοποιώνων πράξεων, για τις οποίες καταδικάσθηκε ο αναιρεσειών, τις αποδείξεις, από τις οποίες συνήγαγε αυτά, καθώς επίσης και τους συλλογισμούς, με βάση τους οποίους υπήγαγε τα προαναφερθέντα πραγματικά περιστατικά στην ουσιαστική ποινική διάταξη του άρ. 258 παρ. 1 περ. β' του ν.δ. 86/1969, την οποία ορθώς εφάρμοσε και ερμήνευσε και δεν την παραβίασε ευθέως ή εκ πλαγίου. Ειδικότερα, το δευτεροβάθμιο δικαστήριο δέχθηκε ρητώς, ότι ο αναιρεσειών τέλεσε αμφοτέρες τις μνημονευθείσες αξιόποινες πράξεις και έτσι απέκρουσε την υπό του ίδιου υποστηριζόμενη εκδοχή, περί αναζητήσεως υπ' αυτού και των άλλων συγκατηγορουμένων του τμήματος ποιμνίου του Ε.Κ., που είχε εκφύγει από την επιτήρησή του. Περαιτέρω ο μη αιτιολογούμενος υπό της πλησσομένης αποφάσεως δόλος του αναιρεσειόντος, ο αναγόμενος στις δύο αξιόποινες αυτές πράξεις, θεωρείται ως ενυπάρχων (άρ. 26 παρ. 1 και 27 παρ. 1 ΠΚ) στις προαναφερθείσες και γενόμενες αποδεκτές ουσιαστικές παραδοχές, τις θεμελιούσες τις πράξεις

10/5/2019

ΑΤΤ 900/2000

-24-

Ο Α και ο Β κώδεσαν το Γ, κωδικοποιώντας στο
έντιμ του Α τον οποίο ο Γ χυώριζε και είχαν
απομακρύνει να τον σκοτώσουν προχεδιαγράφα
και να τον αποτέρουν ώστε να εξουκίσει ο Α
τοι χρέη του.

Νομικό μύτημα → αν τελέσθηκε και δικτεία και
πας αυτὴν εσπρέει με την ανδρικο-
στονία.

→ Πρώτα τον σκοτώσαν και μετά του ακαίρεσαν
τα κομμήματα ἀρα δεν απέφερε η δικτεία
το θάνατο από απέφρα των δραστην
για να είναι θανατηφόρος δικτεία.

Αρα → (α) θα έχουρε ακυρότητα ανδρική
από πρόθεση και δικτείας

(β) ανδρικοστ, από πρόθεση και υπεξήρεση
(ακού έγινε μετά θάνατον).

κρίτηριο: αν η ακαίρ. γίνεται κατά τὴ θάνατον
και τελέει σε ἀμεσο συνδεσμομετα θάνατον
έχουρε ακυρότητα ανδρική με δικτεία.
Οπότε τίθεται το μύτημα πόσο ἀμεσος πρέπει
να να αυτὸς ο συνδεσμος

ΔΙΔΩΝΑ ΑΝΟΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΓΕΓΟΝΤΟΣ.
(Αν μεταξὺ των δύο ἐκεί ἐπείθετο ἀρνήσασθαι
του ανδρικού αγνώστου, η νέα ἀρνήσι είναι
προϊόν νέας ἀνδρικής, οπότε η ιδιότητα
εμ μπορεί να συνιστά υπεξήρεση που
είναι κωδικομένη στη την ανδρικοστονία.

καταργεί εύθ
εξουσία και
εμπιστοσύνη

Το κομμάτι είναι οι πράξεις να ενώσουν στην
ιδία ανθρώπου
η χρονική ανόταση
αν υπάρχει προχρονισμός
αν είναι εφικτό
ανθρώπου αφαίρεση.

ΕΚΒΙΑΣΗ

385 §1 στοιχ. γ

- ① Βία / ανείδη
- ② Εξουσιασμός σε πράξη / παράδοση
- ③ Περιουσιακή ληστεία εξουσιασμού
- ④ Γενός παρόμοιου περιουσιακού
- ⑤ Οφέλους δράστη τρίτου

45A

Εμπιστοσύνη
σε το 380

εμπιστοσύνη βία
ανείδη
Επικείμενο κίνδυνο εμπιστοσύνης / ζωής

στοιχ. ⑥ → εβίαση κατά επικερσίσεων

ΛΗΣΤΕΙΑ

- ① Εμπιστοσύνη βία
ανείδη εμπιστοσύνη με
Επικείμενο κίνδυνο εμπιστοσύνης / ζωής
- ② αιχμαλωσία
- ③ ζένο αυτών πράξης
- ④ Γενός παρόμοιου ιδιότητας

45A

Εξουσιασμός
σε παράδοση

40/5/2019

-26-

ΔιαφοράΕκβίαση → κάθε βία (αυθιμ και σωματικά πράγματα)

≠

Απάτη → μόνο βωρτική βία

(κατά παρουσία)

Εκβίαση → απειλές βωρτικώς που εφωραζόταν
κάποιον να κάνει κάτι απ' το

≠ (κατά ιδιοκτησία) οποίο προέχει παρουσιαστική μυσία

Απάτη ^(βωρ) → απειλές ευωρτικές με επικείμενο
κίνδυνο βωρτικότητας/μυσίας.
(αυθιμ κινητών στοιχείων)

π.χ) ο Α εφωραζόταν το Β ~~κατά~~ καταστρέφοντας
τα πράγματα του για να του δώσει τα
χρήματά του. → εκβίαση γιατί είναι βία
κατά πράγματος που δε
επηρεάζει, στη δικαιοσύνη.

ή) ο Α υπό την απειλή όντου εφωραζόταν
το Β να του υπογράψει άμεση χρέους
→ εκβίαση.

ή) ο Α απειλεί ότι θα κάνει το σπίτι του
Β και τον εφωραζόταν να υπογράψει άμεση
χρέους. → εκβίαση

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ
ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ + ΕΡΓΑΤΟΛΟΓΙΑ

προκλήθηκε η παραπλάνηση του Ρ., η δε αναφερόμενη ως απατηλή παράσταση ότι "θα παρελάμβανε" ανάγεται στο μέλλον και ως εκ τούτου δεν αποτελεί γεγονός κατά την έννοια του άρθρου 386 παρ. 1 του ΠΚ. Ενόψει δε αυτής της ασάφειας, που αφορά στο χρέος ανάγκαιο για τη συγκρότηση του εγκλήματος της απάτης, η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της, κατά τα προσεκτικώς απαιτούμενης ειδικής και εμπειριστικώς αιτιολογίας. Επομένως, ο από τις διατάξεις του άρθρου 510 παρ. 1 εδ. α' του ΚΠΔ λόγος της κρίνόμενης αιτήσεως αναιρέσεως είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός, ν' ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη και να παραπεμφθεί η υπόθεση, για νέα εκδίκαση στο αυτό Εφετείο, συγκρότηση του οποίου, από δικαστές άλλους, εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως είναι εφικτή (άρ. 519 ΚΠΔ).

Αριθμ. 658/1998

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Π. Μαντζιάρας
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Ι. Κασσωτάκης
Εισαγγελέας Α. Καπόλας
Δικηγόρος Σ. Παπαγεωργίου-Γονατάς

«Πότε υπάρχει έλλειψη αιτιολογίας στην καταδικαστική απόφαση. – Αναίρεται η προσβαλλόμενη καταδικαστική απόφαση για απάτη από την οποία προκλήθηκε ιδιαίτερος μεγάλη ζημία λόγω ελλείψεως αιτιολογίας, διότι ενώ γίνεται δεκτό ότι ο αναφερόμενος πτερόνυς τις ψευδείς παραστάσεις προς τον προϊστάμενο των Οικονομικών Υπηρεσιών του ΟΤΕ εν συνεχεία αναφέρεται αντιφατικά ότι οι εν λόγω παραστάσεις απευθύνθηκαν προς τον υφιστάμενό του υπεύθυνο της αποθήκης υλικών».

Επειδή κατά τις διατάξεις του άρθ. 386 παρ. 1 του ΠΚ... [παράκειται το κείμενο].

Εξάλλου, έλλειψη της κατά το άρθ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ ειδικής και εμπειριστικώς αιτιολογίας που ιδρύει λόγο αναιρέσεως της καταδικαστικής αποφάσεως υπάρχει όταν [βλ. ΑΠ 657/1998, ΠοινΧρ ΜΘ', 142].

Στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από το σκεπτικό, σε συνδυασμό με το διατακτικό, της προσβαλλόμενης αποφάσεως, που αλληλοσυμπληρώνουν επιπρεπτά την αιτιολογία της, το Τριμελές Εφετείο Αιγαίου που την εξέδωσε, δικάζοντας κατ' έφεση, δέχτηκε με αυτήν, ότι από την εκτίμηση των αποδείξεων, τις οποίες προσδιορίζει παραδεκτά κατά κατηγορίες, προέκυψαν τα ακόλουθα: Ο κατηγορούμενος με σκοπό να αποκομίσει ο ίδιος παράνομο περιουσιακό όφελος έβλαψε ξένη περιουσία, πείθοντας άλλους σε πράξεις, με την εν γνώσει παράσταση ψευδών γεγονότων σαν αληθινών, η δε ζημία που προέκυψε είναι ιδιαίτερα μεγάλη. Συγκεκριμένα, υπό την ιδιότητά του ως προϊστάμενου του τεχνικού τμήματος των υπηρεσιών του Ο.Τ.Ε. στις Κυκλάδες, ανέθεσε στον Ι.Τ. την κατασκευή τριών τρέυλερ εκτύλιξης καλωδίων. Στις 28 και 29 Δεκεμβρίου 1992 στη Σύρο, υπό την ως άνω ιδιότητά του, παρέστησε, εν γνώσει του, ψευδώς στον προϊστάμενο των Οικονομικών Υπηρεσιών του Ο.Τ.Ε. κυκλάδων ότι τα εν λόγω τρέυλερ είχαν κατασκευαστεί και παραληφθεί, με αυτές δε τις ψευδείς παραστάσεις τις οποίες ενίσχυσε με την προσκομιδή σχετικού τιμολογίου του κατασκευαστή με την ένδειξη "εξωφλήθη", έπεισε τον εν λόγω Δ.Μ. να του καταβάλει ως εξόφληση του τιμολογίου τούτου το ποσό των 2.373.000 δραχμών εκ του οποίου ποσό 1.400.000 δραχμών κατέθεσε στο λογαριασμό που τηρούσε η σύζυγός του Κ.Μ. στην Εμπορική Τράπεζα. Αντιφάσκοντας, όμως, προς τις παραδοχές του αυτές δέχτηκε ακολούθως ότι οι ψευδείς παραστάσεις έγιναν προς τον υφιστάμενο του υπεύθυνο της αποθήκης υλικών του Ο.Τ.Ε. Κυκλάδων Ι.Ρ. για να εκδώσει το δελτίο εισαγωγής των εν λόγω τρέυλερ στην αποθήκη, ενώ αυτά δεν είχαν ακόμη κατασκευαστεί.

Επειτα το ως άνω Εφετείο βασιζόμενο στις παραδοχές του αυτές κήρυξε τον κατηγορούμενο ένοχο απάτης με ιδιαίτερα μεγάλη ζημία. Έτσι, όμως, ένεκα των αντιφάσεων που προεκτέθηκαν και δημιουργούν ασάφεια ως προς τα πραγματικά περιστα-

κά που συνιστούν στην προκειμένη περίπτωση το έγκλημα της απάτης και ως προς το πρόσωπο του απατηθέντος, η προσβαλλόμενη απόφαση στερείται της απαιτούμενης, κατά τα προεκτεθέντα ειδικής και εμπειριστικώς αιτιολογίας. Επομένως ο από τη διάταξη του άρθρου 510 παρ. 1 εδ. α' του ΚΠΔ λόγος της κρίνόμενης αιτήσεως αναιρέσεως είναι βάσιμος και πρέπει να γίνει δεκτός, ν' ανααιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση και να παραπεμφθεί η υπόθεση, για νέα εκδίκαση, στο αυτό Εφετείο, η συγκρότηση του οποίου από δικαστές άλλους, εκτός εκείνων που δίκασαν προηγουμένως, είναι εφικτή (άρθρο 519 ΚΠΔ).

Αριθμ. 661/1998 (σε Συμβούλιο)

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Χ. Μυρσινιάς
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Π. Μάκος
Εισαγγελέας Δ. Δωρής

«Πότε υπάρχει αιτιολογία στο παραπεμπτικό βούλευμα. – Αιτιολογημένη παραπομπή για εκβίαση του κατηγορουμένου ο οποίος, γνωρίζοντας ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη εναντίον του για απάτη, απείλησε τρίτον, με τον οποίο ο πολιτικός ενάγων είχε επαγγελματικές φύσεως σχέσεις, ότι με τις διασυνδέσεις του θα του δημιουργούσε προβλήματα, θα ματαίωνε την προσπάθεια δανειστικής του, θα έκλεινε το εργοστάσιό του αν δεν του χορηγούσε υπεύθυνη δήλωση στην οποία να βεβαιώνεται ότι τα καταγγελλόμενα εις βάρος του αναιρεσείοντος από τον πολιτικώς ενάγοντα ήσαν ψευδή, και επιπλέον αν δεν έπειθε τον πολιτικώς ενάγοντα να δηλώσει ότι ο κατηγορούμενος του είχε καταβάλει τα χρήματα που του χρωστούσε».

Επειδή, η κατά τα άρθ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και 139 του ΚΠΔ απαιτούμενη ειδική και εμπειριστικώς αιτιολογία υπάρχει στο παραπεμπτικό βούλευμα, όταν περιέχονται σ' αυτό με πληρότητα, σαφήνεια και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση και θεμελιώνουν την ύπαρξη επαρκών ενδείξεων ενοχής του κατηγορουμένου για το έγκλημα, για το οποίο ασκήθηκε κατ' αυτού ποινική δίωξη, οι αποδείξεις από τις οποίες προέκυψαν τα περιστατικά αυτά και οι σκέψεις και οι νομικοί συλλογισμοί, βάσει των οποίων το Συμβούλιο έκρινε ότι από τα περιστατικά αυτά προκύπτουν επαρκείς ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου στο ακροατήριο.

Στην προκειμένη περίπτωση, με το υπ' αρ. 3060/1997 βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών Αθηνών απορρίφθηκε στην ουσία έφεση του αναιρεσείοντος κατά του υπ' αρ. 1987/1997 βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημ/κών Αθηνών, με το οποίο παραπέμφθηκε στο ακροατήριο του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Αθηνών ο αναφερόμενος για να δικασθεί για εκβίαση κατ' εξακολούθηση εις βαθμόν κακουργήματος. Το Συμβούλιο Εφετών Αθηνών με το ως άνω βούλευμά του δέχθηκε, κατά την αναφερόμενη αναλεγκτή περί πραγμάτων κρίση του, με επιπρεπτή καθολική αναφορά στην ενσωματωμένη σ' αυτό εισαγγελική πρόταση ότι από τα αναφερόμενα σ' αυτή αποδεικτικά μέσα, προέκυψαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: "Ο αναιρεσείων στην Αθήνα και κατά τους ειδικότερα αναφερόμενους στη συνέχεια χρόνους, με περισσότερες πράξεις, που συνιστούν εξακολούθηση ενός και του αυτού εγκλήματος, με σκοπό να περιποιήσει στον εαυτό του παράνομο περιουσιακό όφελος, εξανάγκασε άλλον σε πράξη, με απειλή βλάβης της επιχείρησής, του επαγγέλματος και των άλλων δραστηριοτήτων του εξαναγκάζόμενου, από την οποία επήλθε βλάβη στην περιουσία αυτού, διαπράττει δε τέτοιες πράξεις κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια. Πλέον συγκεκριμένα, στις 30.4.1991, γνωρίζοντας ότι έχει ασκηθεί ποινική δίωξη εναντίον του, εξ αφορμής μηνύσεως κατ' αυτού για απάτη από μέρους του Α.Γ., και ότι ο τελευταίος διατηρεί επαγγελματικές φύσεως σχέσεις με τον παθόντα Κ.Α., απείλησε αυτόν (Κ.Α.) ότι, με τις γνωριμίες και διασυνδέσεις, που ισχυρίζονταν ότι διέθετε με Υπουργούς της τότε Κυβέρνησης, Γενικούς Γραμματείς Υπουργείων, Διευθυντές Τραπεζών,

2015 2019

Δικαστές, Εφοριακούς και άλλα σημαίνοντα για την εποχή πρόσωπα, αφενός θα του δημιουργούσε προβλήματα και τελικά θα ματαίωνε την προσπάθεια δανειοδότησης από Τράπεζες, που ο παθών επιδίωκε, και αφετέρου θα έστελνε καθημερινά υπαλλήλους της ΥΠΕΘΑ να ελέγχουν το γραφείο του, αλλά και ότι θα του έκλεινε τελικά το εργοστάσιό του, αν δεν του χορηγούσε υπεύθυνη δήλωση του Ν. 1599/1986, στην οποία να βεβαιώνει, ότι τα καταγγελλόμενα σε βάρος του από τον Α.Γ. ήταν ψευδή, ενώψει δε της απειλής αυτής αναγκάστηκε ο παθών να του χορηγήσει την από 30.4.1991 υπεύθυνη δήλωσή του, που απευθύνονταν προς το 23ο Ανακριτικό Τμήμα του Πρωτοδικείου Αθηνών και κάθε δικαστική αρχή, με το εξής περιεχόμενο. "Στα καταγγελλόμενα του Α.Γ. ο Γ.Γ. ουδεμία ανάμειξη έχει, ούτε γνώση ή σχέση. Ο Γ.Γ. έχει ήθος, είναι δημόσιος υπάλληλος, έντιμος οικογενειάρχης και οτιδήποτε εναντίον του είναι ψευδή, αναληθή και σκηνοθετημένα. Κατά του Α.Γ. υπέβαλα μήνυση. Τα ανωτέρω, αν κληθώ, θα καταθέσω και ενόρκως".

Στη συνέχεια στον Πειραιά, τον Ιούνιο του 1991, γνωρίζοντας ότι έχει κινηθεί ποινική δίωξη εναντίον του, για απάτη, εξ αφορμής μηνύσεως του Α.Γ., ότι ο τελευταίος διατηρεί επαγγελματικής φύσεως σχέσεις με τον παθόντα Κ.Α., ότι ο αυτός Α.Γ. οφείλει διάφορα χρηματικά ποσά στον άνω Κ.Α. από τις μεταξύ τους δοσοληψίες, και ότι ο τελευταίος (Κ.Α.) έχει άμεση και απόλυτη ανάγκη εξεύρεσης χρημάτων, όπως και ότι ευρίσκεται σε εξέλιξη αίτηση χρηματοδότησης - δανειοδότησης αυτού από την Ιονική Τράπεζα, απείλησε τον άνω Κ.Α., ότι, με τις διασυνδέσεις, που ισχυρίζονταν ότι είχε με Υπουργούς της τότε Κυβέρνησης και τα λοιπά προσαναφερόμενα πρόσωπα, θα ματαίωνε τη σωτήρια για την επαγγελματική του υπόσταση χρηματοδότηση, εάν δεν απαιτούσε από το μηνυτή του Α.Γ. να του χορηγήσει μια υπεύθυνη δήλωση του ν.δ. 105/1969, με θεωρημένο από την Αστυνομία το γνήσιο της υπογραφής του, στην οποία ο τελευταίος θα βεβαίωνε, ότι ο αναιρεσείων του κατέβαλε, όσα χρήματα του χρωστούσε, ώστε, κάνοντας χρήση της δήλωσης αυτής, να απαλλαγεί, στη συγκεκριμένη υπόθεση της κατηγορίας για απάτη, προ της απειλής δε αυτής ο Κ.Α. πίεσε το μηνυτή του (αναιρεσείοντος) Α.Γ., ο οποίος δεν χορήγησε μεν την αιτούμενη δήλωση του ν.δ. 105/1969, έδωσε όμως χειρόγραφο επιστολή με το εξής περιεχόμενο: "Πειραιάς τη 12.6.1991. Προς οιαδήποτε Δικαστική ή Αστυνομική Αρχή. Εναύθα. Αναφερόμενος στην καταγγελία, που είχα κάνει εναντίον του Γ.Γ. στο Δ' ΑΤ Αθηνών, δηλώ ότι μου κατέβαλε εξ ολοκλήρου την εις την καταγγελίαν μου αναφερομένην αξία και ότι δεν έχω πλέον ουδεμία απαίτησιν απ' αυτόν. Α.Γ.". Με τις παραπάνω πράξεις του ο εκκαλών, όπως δέχεται το προσβαλλόμενο βούλευμα, είχε σκοπό, πέραν την απαλλαγής του από την κινηθείσα σε βάρος του ποινική δίωξη για απάτη, να προσπορίσει στον εαυτό του παράνομο περιουσιακό όφελος, ανερχόμενο στο ποσό των 2.000.000 δρχ., που ήταν η εναντίον του απαίτηση του Α.Γ., βλέποντας κατά το ποσό αυτό την περιουσία εκείνου. Την εκβίαση, εξάλλου, μετέρχεται ο εκκαλών, όπως δέχεται το προσβαλλόμενο βούλευμα, επανειλημμένα και με πρόθεση και προετοιμασία και νέας επανάληψής της, με σκοπό τον πορισμό εισοδήματος, προς βιοπορισμό, από την επανειλημμένη δε τέλεση αυτής προκύπτει ροπή του προς τέλεσε του εν λόγω εγκλήματος ως στοιχείο της προσωπικότητάς του".

Στη συνέχεια, το Συμβούλιο Εφετών, πάντοτε με αναφορά του στην Εισαγγελική πρόταση, εκθέτει λεπτομερώς αποσπάσματα καταθέσεων μαρτύρων και επικαλείται τα ονομαστικά αναφερόμενα αποδεικτικά μέσα με το εκτιθέμενο επίσης περιεχόμενό τους, αξιολογώντας αυτά και τα λοιπά στοιχεία για να καταλήξει στο με απόλυτη σαφήνεια και πληρότητα διατυπούμενο πόρισμά του, ότι οι προκύψασες σε βάρος του αναιρεσείοντα ενδείξεις είναι επαρκείς για να στηρίξουν την εναντίον του κατηγορία της διακεκριμένης εκβίασης, της τελεσθείσης δηλαδή κατ' επάγγελμα και κατά συνήθεια.

Με αυτά, τα οποία δέχθηκε το Συμβούλιο Εφετών, που απέρριψε την έφεσή του αναιρεσείοντος και επικύρωσε το πρωτόδικο βούλευμα, που τον παρέπεμψε να δικαστεί για το παραπάνω έγκλημα της εκβίασεως κατ' εξακολούθηση εις βαθμόν κακουργήματος εναντίον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργη-

μάτων Αθηνών, διέλαβε στο αναιρεσιβαλλόμενο βούλευμά του την κατά τα ανωτέρω απαιτούμενη ειδική και εμπεριστατωμένη αιτιολογία, αφού εκθέτει σ' αυτό με σαφήνεια, πληρότητα και χωρίς αντιφάσεις τα πραγματικά περιστατικά που προέκυψαν από την ανάκριση, τις αποδείξεις από τις οποίες πείσθηκε ότι υπάρχουν αποχρώσεις ενδείξεις για την παραπομπή του κατηγορουμένου, καθώς και τις σκέψεις με τις οποίες υπήγαγε τα ανωτέρω περιστατικά στην ουσιαστική ποινική διάταξη που εφάρμοσε. Επομένως, οι περί του αντιθέτου λόγοι της αναιρεσεως για έλλειψη αιτιολογίας του βουλεύματος πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι. Κατά το μέρος δε που οι αιτιάσεις του αναιρεσείοντος πλήττουν την αναιρετικά ανέλεγκτη ουσιαστική κρίση του Συμβουλίου επί πραγματικών περιστατικών είναι απορριπτέες ως απαράδεκτες. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω πρέπει να απορριφθεί η υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως και να καταδικασθεί ο αναιρεσείων στα δικαστικά έξοδα.

Αριθμ. 663/1998

Προεδρεύων ο Αντιπρόεδρος Χ. Μυρσινιάς
Εισηγητής ο Αρεοπαγίτης Α. Τωμαδάκης
Εισαγγελέας Π. Ζαβολέας

«Απαράδεκτη η παράσταση πολιτικής αγωγής, διότι στην σχετική δήλωση διαλαμβάνεται απλώς η φράση ότι "παρίσταμαι ως πολιτικώς ενάγουσα και διορίζω αντίκλητο και πληρεξούσιο δικηγόρο μου τον...", χωρίς να προσδιορίζεται αν η παράσταση πολιτικής αγωγής αφορά αποκατάσταση υλικής ζημίας ή χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. - Απορρίπτεται η αίτηση αναιρέσεως που στρέφεται κατ' οποιονδήποτε με την οποία απερρίφθη η έφεση της νυν αναιρεσείουσας ως απαράδεκτη».

Επειδή, από τις διατάξεις των άρ. 476 παρ. 1 και 2, 482 παρ. 1 στοιχ. Β' (όπως αντικαταστάθηκε με το άρ. 34 παρ. 12 Ν. 2172/1993) και 484 παρ. 1 στοιχ. ΣΤ' του ΚΠΔ προκύπτει ότι ο πολιτικώς ενάγων έχει δικαίωμα να προσβάλει με αναιρεση το βούλευμα του Συμβουλίου Εφετών, με το οποίο απορρίφθηκε ως απαράδεκτη για οποιοδήποτε λόγο η έφεσή του, εναντίον του πρωτοδικού βουλεύματος, προβάλλοντας αιτιάσεις που στρέφονται, όχι κατά της ουσίας της υποθέσεως, αλλά μόνον για το ότι, παρά τον νόμο κηρύχθηκε απαράδεκτη η έφεσή του.

Εξάλλου, κατά τα άρ. 463 και 480 ΚΠΔ, στον πολιτικώς ενάγοντα παρέχεται το δικαίωμα να ασκήσει έφεση κατά του βουλεύματος του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, που αποφαίνεται ότι δεν πρέπει να γίνει κατηγορία κατά του κατηγορουμένου, υπό την προϋπόθεση ότι πριν από την έκδοση του βουλεύματος δήλωσε ότι παρίσταται με την ιδιότητά του αυτήν και δεν έχει αποβληθεί από την ποινική διαδικασία. Περαιτέρω, κατά το άρ. 63 ΚΠΔ η πολιτική αγωγή για υλική ζημία και χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης από το έγκλημα, μπορεί να ασκηθεί ενώπιον του ποινικού δικαστηρίου μόνο από τους δικαιουμένους, σύμφωνα με τον Αστικό Κώδικα. Κατά το άρ. 82 ΚΠΔ, όποιος έχει το δικαίωμα να ασκήσει πολιτική αγωγή στο πολιτικό δικαστήριο, μπορεί να δηλώσει ότι παρίσταται ως πολιτικώς ενάγων στην ποινική διαδικασία, κατά δε το άρ. 83 του ίδιου Κώδικα, η δήλωση αυτή γίνεται από τον νομιμοποιούμενο προς τούτο είτε με την έγκληση είτε με άλλο έγγραφο μέχρι να περατωθεί η ανάκριση προς τον αρμόδιο Εισαγγελέα ή προς εκείνο που ενεργεί την ανάκριση και κατά τον χρόνο που εξετάζεται ως μάρτυρας. Η δήλωση αυτή κατά το αμέσως επόμενο άρ. 84, πρέπει να περιέχει, με ποινή απαραδέκτου αυτής, συνοπτική έκθεση της υποθέσεως για την οποία παρίσταται ο δηλών, ως πολιτικώς ενάγων, τους λόγους στους οποίους στηρίζει το δικαίωμά του, δηλαδή της παραστάσεώς του, καθώς και τον διορισμό αντίκλητου στην έδρα του δικαστηρίου, αν δεν διαμένει μόνιμα εκεί.

Από τις διατάξεις αυτές, σε συνδυασμό με εκείνες των άρ. 914 και 932 του ΑΚ προκύπτει ότι η δήλωση του πολιτικώς ενάγοντος, που μπορεί να γίνει και με την έγκλησή του ή και με τη μαρτυρική κατάθεσή του στον ανακριτή, πρέπει να είναι πλή-

Προεδρε
Εισηγητ
Εισαγγελ

«Πότε υ
απερρίφ
της προσ
ρετάθη
διότι ο σ
εργαστη
χνογνωσ
ελεύθερι
ανυπαλό
στάσης
εγκλήμα
λόγω ελλ
διότι α) δ
το Συμβ
όφελος ή

20/5/2019

-27-

ΠΡΑΚΤ. ① Ο Α απειλεί το Β ότι θα αποκαλύψει τις εξωσυζυγικές σχέσεις του Β στη γυναίκα του αν ο Β δε του υπογράψει δήλωση οικέμενης χρέους προς τον Α. Ο Β πείθεται και υπογράφει τη σχετική δήλωση. Αξιόποινος του Α.

ΠΡΑΚΤ. ② Ο Α απειλεί το Β ότι θα τον καταγγείλει στην ευρωπία αν ο Β δεν του καταβάλει το ποσό των 10.000€ το οποίο του πρόκειται του ορκίζει. Ο Β καταβάλλει το σχετικό ποσό. Αξιόποινος του Α.

Απειλή → εξαγγελία κακού που στρέφεται κατά (συνήθως) του απειλούμενου (ή άλλου προσώπου και του οποίου η πράξη/πράξεις εξαρτάται άμεσα (ή έμμεσα απ' τον απειλούμενο).

Άρα έχουμε απειλή και στις δύο περιπτώσεις αφού και τα δύο είναι στην έννοια του κακού.

Σχέση κακού (ε)πιδιωκόμενου σκοπού;

↓
Αν έχει σχέση

↑ υπογραφή οικέμενης χρέας
καταβολή ποσού

Σταθμικά με το σκοπό κάθε φορά που επιδιώκεται.

ΕΚΒΙΑΣΗ

→ βία / απειλή

→ εξαγωγισμός σε πράξη/πράξη/αυτοκτονία

→ παρυσία/ζυγία εξαγωγισμός/ένου

→ 42Α → σκοπός παρανομίας/παρανομίας/οφέλους

Συνδέονται με
αυτοκτονία/επίθετο.

Αν του αναδοθεί να του κάνει εμφύλη
υποθήκη → υπάρχει αναδί, αλλά δίνει το
παράνομο του περιουσιακού οφέλους
Δωρεά → δεν υπάρχει αβίαση γιατί δίνει
ο εκτός παράνομου οφέλους.

→ Η αναδί είναι άδικη με τον επιδιωκόμενο
εκπό.

Μας ενδιαφέρει το παράνομο του περιουσιακού
οφέλους;

Αν πάλι στο γ2Α → τότε το όφελος δεν
είναι παράνομο όταν ο δράστης έχει
δυσχερύνει απαιτήσεις κατά του
οφειλέτη.

Πρακτ 3
Αν δεν στα δυσχερύνει απαιτήσεις
δεν υπάρχει αναδί
δεν υπάρχει παράνομο
X

Ο Α αναδί το Β ότι αν ο τέλειτ. δεν του
καταφέρει αύξηση μισθού θα εκδομορήσει
στο Internet φωτογραφίες του σε άδερφες
βγάδεις με περίεγδο. πρόσωπα. Ο Β
πείθεται και του δίνει την αύξηση.
Αναδί εκού άδικη με τον επιδιωκόμενο
εκπό.

→ Δεν είναι υποχρ. ο Β να του δώσει
την αύξηση αλλά είναι νόμιμο το να πείθει
οφείλος τον αναδί με κάτι τέλειτ. άδικο
Υπάρχει βέβαια να είναι παράνομο το να πείθει
οφείλος όταν αποδοκμάζ. βεβαίω αν' ευν
έννοια τέρψ. κατά την αρχή της ελευθ.
αυτονομίας της προσωπικότητας.

Δε με ενδιαφ. μόνο περ σε αν είναι κάτι νόμιμο
αλλά και ο τρόπος με τον οποίο επιδιώκεται
(αν επικέρσ κοινωνικά αποδοκμασία δεν
είναι νόμιμο).

2015/2019

-29-

Μας ενδιαφέρει το πρόσωπο και το κοινωνικό
δυσέλεος.

Απόφ. 661/1998 (6ε Συμβούλιο)

Στην ως άνω απόφαση έχουμε εξαναγκασμό
σε πρόσωπο, δηλαδή η κατάθεση στον ανακριτή
και στη συνέχεια να πείσει τον ανακριτή να
κάνει διάθεση.

Θα πρέπει να υπάρχει διάθεση περίουσι-
ας;
→ επιφέρει και επέρχεται μεταβολή της
περιουσίας.

Απλά θέλουμε ευθεία μεταβολή στην περιουσία;

→ ο εξαναγκασμός συνήθως είναι περιουσιακή
διάθεση, όχι όμως πάντα → δε χρειάζεται να
έχουμε περιουσιακή διάθεση.

Πρακτ. 4 Ο Α ακινητοποιεί σε έναν έρημο δρόμο το
αυτοκίνητο του Ψ και με την απειλή βιαιοπραγίας,
εξαναγκάζει τον Ψ να το εγκαταλείψει με σκοπό
ο Α να χρησιμοποιήσει το αυτοκίνητο για 50χλμ.
και να το εγκαταλείψει.

Αυτή η βιαιοπραγία συνιστά περίουσι-
ας διάθεση;

→ εκαύσια; (θεωρείς ότι δε μπορεί να
κάνει τίποτα)

→ απαρέλαση; (δε μπορούσε να κάνει κάτι)

Μπορεί να θεωρηθεί περιουσιακή διάθεση!

→ Η αυτοκτονία που επιτυγχάνεται με την απειλή βιαιοπραγίας
ότι το θύμα δε μπορούσε να κάνει κάτι. Υπάρχει
και παθολογία για επώφελο ο Ψ.

Συνεπώς περιουσιακή διάθεση υπάρχει για στέρηση του π να κάνει. (Αν) δεχόμαστε περιουσιακή διάθεση στην εκβίαση, τότε αλλιώς η περίπτωση και δε θα επαφάταν στην εκβίαση.

Αρα, η καλύτερη λύση είναι να δεχτούμε ότι δεν αρκεί περιουσιακή διάθεση στην εκβίαση.

→ Από την ανωχή προκύπτει περιουσιακή διάθεση θεωρητικά... αν δεχτούμε το ως άνω, βρίσκουμε στο όριο κατάλυση της ανωχής και ~~τα~~ τένουμε προς την ανωχή διότι τη στιγμή του εκβιασμού δεν είναι ελεύθερο να γίνει στέρηση για το (Α) είναι πιο σημαντική η ζωή του ατόμου (Η) το αυτοκίνητο.

Η Ισότητα γίνεται μόνο για το αν υπάρχει κάτι άλλο να κάνω (Α) αν αλλά θα δεχτώ την ανωχή, οπότε υπάρχει περιουσιακή διάθεση!

Αντίθετα, αν γίνει στέρηση ζωής-αυτοκτονίας του δεν έχουμε περιουσιακή διάθεση.

Α Π Α Τ Η (386)

-31-

Πραγ. 1 Ο Α ταξία της Τράν. Τ καταβάλλει εκ παραδρομής στο Β 1800€ αντί 180€. Ο Β ελπίζει το ποσό. Αξιολογού του Β για αυτήν;

Απάντ. → ① πρῶτη εξαπάτησης
② πλάνη
③ περίουσι διάθεσι / ^{υλική αλλοτρίωση} ^{αφάτου - βλάβη}
④ ζημία ⑤ ατιμώτης συνδέσμος
Υ2Α : εκτός παραινους περίουσι, οφέλους

Ο ταξίας από δικό του λάθος καταβάλλει το δόδος ~~ποσό~~
→ Παράτρως συνήραερατικά συναφορμω δίκωςα
Μπορεί να νη το δέει το ίδιο το γεγονός αλλά η
όδη συνήριωρα συνόψη το αποτέλεσμα (π.ν.
το ότι ελπίζει το ποσό και δε δέει τίποτα).

Πρώτα πλάνεται ο υπάλληλος Α

Μετά εξαπατάται απ' τον πελάτη (Β)

↓
Επίτα της πλάνης
και της παραινους
διάθεσε οπότε
δε συνεσταίνει αυτήν

Ζήτημα αν ο Β έχει ιδιαιτ. νομική υποχρ. να
διαμωτίσει την Τράπεζα για το δόδος τελ
(όχι να τα επιτρέψει).

Η απάντ. δέει ο δράστης να προκαλέσει την
απώττη.

Πραγ. 2 Ο Α αναλαμβάνει από το λογαριασμό του
το ποσό των 1000€ το οποίο έχει πιστωθεί

στο λογαριασμό του από παραδρομή Αξιοποιούν
του Α για αυτήν.

Εδώ έχουμε 2 πλάκες

→ 1η άποψη
(Μυλωνόπατος) → των υπαλλήλων της Τράπεζας
που πιστώσαν το ποσό
στην είσπραξη του ποσού απ'
το ταμείο ο Α παριστάνει
ότι το ποσό είναι δικό του
με συμπερασματικά συναγόμενα
δύναμι ~~επιπλέοντας ως προς~~ ~~απρόσμενα~~
στον ταμία.

→ 2η άποψη → όχι νέα πλάστη αλλά ο Α
αυτός ενεπλάθειται για
ήδη τελεσθείσα περιουσία
διάθεση.

→ Το μύθο είναι αν το λογιστικό χρέος είναι
πράγμα. Είναι στις λογιστικές μονάδες δεν
έχει η τράπεζα αλλά έχει.
Η περιουσία διάθεσης έχει τελεστεί τη στιγμή
που πιστώνονται τα χρήματα στο λογαριασμό
ανεξάρτητα αν δοίται αναπάντε ο υπέρ αν
η πίστωση ή όχι.

→ Πιο πρόσφατη άποψη: την ώρα της ανάληψης
δάνειο νέα πλάστη ο Α
παριστάνοντας με συμπερα-
σματικά συναγόμενα δύναμι
στον υπάλληλο ότι είναι
δικαιούχος.

31/5/2019

-33-

→ Μπορεί να έχουμε αθέμιτη παρακώλυση;
(το 1⁵th προαπαιτούμενο στο έγκλημα της απόπειρας)

Ιδιαιτ. νομ. υποχρ. αποτροπής της πλάυνης
της περιουσιακής παράθεσης.

Πρακτ. 3 Η (Α) υιολόγος και αδελφή της Β εμφανίζεται
ω Β στις εξετάσεις του καδύματος της
έχθρας στο διαμνημό που διαφέρει η
Τράπεζα Τ και συνδέεται κανονικά. Η Β
λαμβάνει το βαθμό Άριστα στο καδύμα της
έχθρας και προλαμβάνεται κανονικά
στην Τ. Αξιολογεί της Β και της Α.

(1η άποψη)

στην πλάστογραφία → (ω) δεχόμαστε και στα
ιδιοκτήματα των κανονιστικά
θεωρία του εκδότη
Δεν έχουμε εδώ πλάστογρ.

Παλαιότερη θεωρία → ~~αν~~ αν υπάρχει διάσταση
αυθροδός (ε) θεωρείται
εκδότη.

Η πράξη εξαπάτησης μπορεί να είναι εδώ
ότι η Β παριστάνει μια ικανότητα που
δεν έχει και δημιουργεί μια πλάυνη.

Ανάρη αυτής προλαμβάνεται και αρχίζει
να πληρώνεται (περιουσιακή διάθεση).

Ζημία στην απόπειρα; Αμφισβητείται αν περιλαβεί
για να κρίνουμε (ω) υπάρχει ζημία.

Άρα υπολογίζουμε τα πάντα -παροχές, απόδο-
χές κ.λπ.

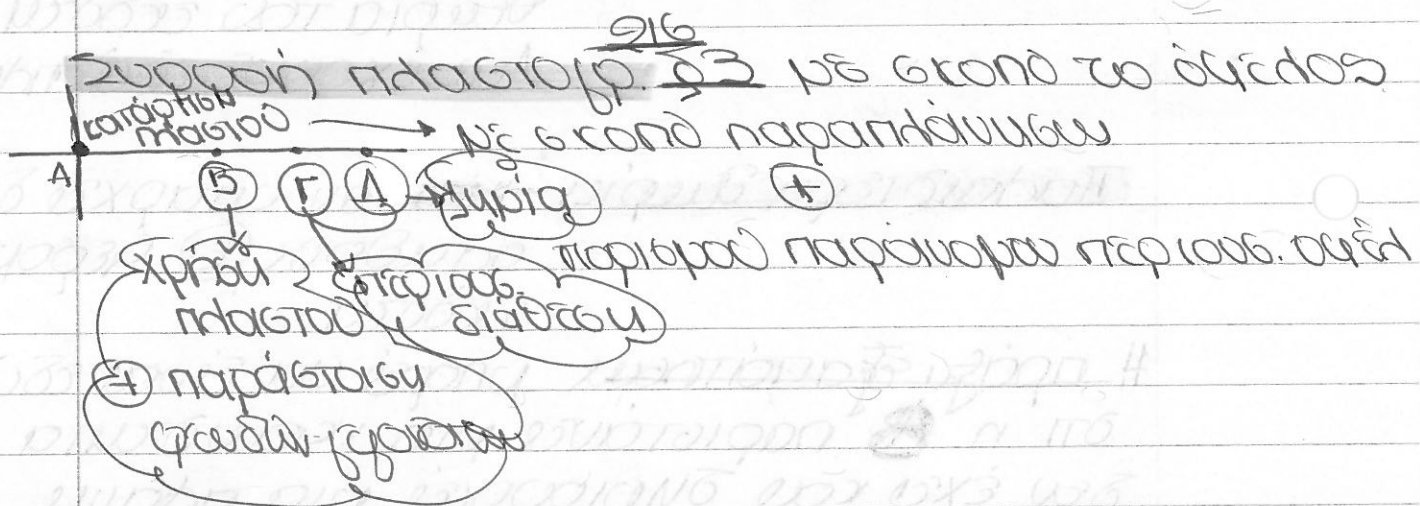
Η Τ καταβάλλει το μισθό (παροχή) με αντιπαροχή την εργασία της Β. Θα πρέπει να συγκρίνουμε το μισθό με την αξία της εργασίας της Β. Αν η αντιπαροχή είναι ισότιμη δε θα υπάρχει περιουσιακή ζημία.

→ Αν οχι (λόγω έκτακτων απαιτήσεων ικανοτήτων) τότε υπάρχει ζημία.

→ Το ίδιο είναι υπόθ. των πταγών πτυχίων (της καθαριστικής).

Στο 99,9% των περιπτ. δεν υπάρχει θέμα ανότητας (δάνεια ή ζημία) ανεξάρτητα απ' την ατέρπητη παραδιδώθηση.

Δεν είναι κάθε περιουσι. διάθεση και ζημία ~~και~~ είναι περιουσιακή καταβολή.



Η σύγκριση αυτήν των δύο είναι αλληλοεξαρτώμενη όπου η πταγή απαρτίζει την αριστερή ή η αριστερή τρέφεται με συνέπεια όπου ήδη ο νόμος προσο-
τίζει την περιουσι. ζημία (ήδη τρωπάται)
Τα πτωχεία δεν πριμ. σταθουρπεί βέβαια απ'αυτά
Αρα όχι μόνο 386 αλλά και 216/23.